JAQUES DE CHAMBON

FUGARA

COLECTIA WESTERN

JAQUES DE CHAMBON

FUGARA

V.2.0

Traducere de M. CONSTANŢIU

Versiune revizuită

Capitolul 1
HACIENDA FĂRĂ NUME

— Băgare de seamă *padre!*… Vine cineva!…

Bătrânul indian care sta chircit aproape de intrarea *haciendei* (fermei) în ruină, întoarse încet capul.

— E un călăreţ, *padre!*… Se vede înaintând pe poteca de pe brâul stâncilor… Peste un sfert de ceas o să fie aici…

Pepita aţintea cu teamă ochii ei mari şi negri pe arătarea ce se lămurea crescând încet pe peretele granitic al falezei.

Un behăit o trezi din contemplare.

— Cuminte, Cabra!… Nu te depărta.

Pepita se ridică şi porni spre o capră albă care păştea pe aproape, pe o muche de potecă priporoasă.

Priveliştea ce se desfăşura în clipa aceea sub ochi Pepitei era măreaţă… În cerul fără un nor, soarele îşi revărsa razele pe toată această regiune a imensei peninsule a Californiei de Jos. În depărtare lucea vasta pânză albastră a Pacificului care închidea orizontul. Coasta, roasă şi sfârtecată de necontenitele asalturi ale valurilor se desena în lumină şi Pepita putea deosebi înaintea ei grupul insulelor *Cedros,* spuzind spre nord cu stâncile lor vastul covor azuriu al oceanului.

Jur împrejurul ei se întindea regiunea muntoasă, stearpă şi sălbatică, haos de coloşi de granit, bizari, singuratici. Un vultur se rotea, sus de tot în nori…

La câţiva paşi de Pepita se ridicau zidurile înnegrite ale unei vechi haciende, pe jumătate acoperite de

vegetaţie şi de arbuşti. Aici îşi căutaseră refugiu, de câtăva vreme fata cu părintele ei. Nu cunoşteau numele ruinelor care le slujeau de adăpost; de aproape un veac acestea se găseau în halul acesta de dărăpănare… Prin California de Jos, se susţinea că ruinele formau singurele rămăşiţe din falnicul conac al unui bogat *haciendero* a cărui întreagă exploatare fusese distrusă şi familia măcelărită, de o revoltă a indienilor din ţinut… De atunci locul era socotit ca blestemat. Mai umbla zvonul că ruinele serveau adesea de adăpost bandelor de *salteadores,* sau tâlhari de drumul mare, care nu se dădeau îndărăt să sechestreze pentru răscumpărare sau chiar să asasineze pe nenorociţii care se riscau prin vechile meleaguri al haciendei…

Bătrânul indian, gonea din când în când cu câte un gest, muştele care-l sâcâiau. Ce vârstă putea să aibă? Şaizeci de ani cel mult. Îmbrăcat în nişte zdrenţe, cu picioarele în nişte mocasini sparţi, purtând pe umeri o *zarapa,* o manta de-acelea ce le poartă indienii în toate anotimpurile, şedea ceasuri întregi nemişcat, maiestos şi demn.

Pepita, dimpotrivă, nu-şi găsea astâmpăr… Cu picioarele desculţe, într-o fustişoară sfâşiată de spini şi de ghimpii cactuşilor, se căţăra într-una după căpriţa ei…

Cu toată îmbrăcămintea ei sărăcăcioasă, fata, amestec de sânge, din tată indian şi mamă metisă, era foarte frumoasă. Nu număra decât optsprezece primăveri; minunaţii ei ochi negrii ardeau ca nişte cărbuni. Un îmbelşugat păr negru, care-i cobora în cascade pe umeri, îi încadra faţa bronzată, cu trăsături regulate şi cu un oval foarte pur. Cercei mari de aramă, artistic lucraţi îi atârnau în urechi. Mai multe

brăţări sclipeau la încheieturile mâinilor, sunând la fiece mişcare. Tenul ei brun trăda originea ei indiană. Într-adevăr, *Pedro,* taică-său era indian din tribul Navajo.

Din ce trăiau Pepita şi tatăl ei? Nimeni n-ar fi putut spune… Locuitorii districtelor de pe lângă Salinas şi Trinidad cele două oraşe mai apropiate, îi ţineau drept nişte vrăjitori, care făceau farmece turmelor lor; alţii lăsau să se înţeleagă că cei doi locuitori ai ruinelor cam dădeau câte un ajutor interesat *salteadorilor* care bântuiau şi vămuiau coclaurile… De mai multe ori *rurales-ii,* jandarmii, veniseră în anchetă prin munţi, dar niciodată nu-i putuseră prinde cu mâţa-n sac pe Pedro şi pe Pepita… Trăiau din te miri ce, probabil din furturi, dar totuşi lumea ştia că acest Navajo şi fiica lui nu prea erau periculoşi… Capra albă le mai dădea lapte în această pustietate, necălcată de oameni.

Lesne se poate pricepe curiozitatea care-o hărţuia pe Pepita văzând apropiindu-se din ce în ce mai mult călăreţul.

— Cabra!… Căpriţa naibii nu vrei să vii?

Animalul părea a nu se sinchisi, continuând să ronţăie firele de printre stânci.

Atunci Pepita, cu riscul de a-şi frânge gâtul, se repezi după ea; nepăsătoare de zgârieturile ce-i însângerau mâinile şi genunchii ajunse, tot agăţându-se, s-o apuce de zgardă.

— *Pronto,* diavoliţo! Hai acasă!… Trebuie să fim cu ochii-n patru, vine cineva!…

Privirile fetii se aţintiră din nou pe silueta călăreţului care continua să înainteze pe brâul stâncii… Necunoscutul descălecase dar părea că poteca era tare anevoioasă; la tot minutul calul, pe care-l ducea de frâu, se poticnea, luneca, ameninţat să se

rostogolească în fundul prăpastiei peste care păşeau.

— *Santa Virgen!...* murmură înăbuşit Pepita făcându-şi cruce... Fă-l să n-ajungă pân-aici... Ah, ah, Cabra, stai, stai locului! Ia te uită!... A ajuns la cotitura rea!... Acolo nu-i loc de trecut... poteca s-a fărâmiţat încetul cu încetul... Doamne! Fă-l să se ducă de râpă ca străinul de mai deunăzi!... N-avem nevoie de nepoftitul ăsta la Hacienda fără nume!...

Necunoscutul de pe brână legă, prevăzător, ochii calului sau cu un fular, dar pasul animalului nu deveni mai sigur... De trei ori se cabra, iar fata cu capra, putu să spere, gâfâind, că dorinţa ei se va-mplini şi că accidentul se va produce. Nu se-ntâmplă nimic totuşi... Necunoscutul, nepăsător la razele de soare care-l izbeau în plină faţă, înainta urcând curajos. Curând fata îl văzu trecut de locul cel mai primejdios... Şi se tot apropia... Ajunsese acum la mai puţin de şase sute de paşi de hacienda în ruină.

Câteva clipe încă fata indianului îl ţinti cu ochi măriţi, cu nemişcarea unei statui, apoi brusc, tresări scoţând un strigăt de surpriză:

— Ei, nu – ce-o mai fi şi asta?

Şi cu o sprinteneală de necrezut începu să se caţăre înapoi. În mai puţin de trei minute ajunsese lângă taică-său chircit în acelaşi loc.

— Padre!... Padre!... Călăreţul!...

— Ei! Călăreţul? Ce-i cu el? întrebă navajul, uimit de turburarea fiicei lui.

— E o femeie, padre!...

— O femeie!

Chipul indianului, până atunci nepăsător, exprima o surprindere adâncă... Vru să mai puie alte întrebări fetei dar ea o şi ştersese, alergând în întâmpinarea noii venite...

Peste un minut, Pepita se opri, cu inima bătând. Străina era într-adevăr o femeie. Ţinându-şi răsuflarea. Pepita o putu auzi îmbărbătându-şi tovarăşul patruped, un cal murg scăldat tot în spuma de o cursă lungă:

— *Adelante!… Adelante!…* Curaj, Fuego!… Ajungem!.. Iată ruinele… O să ne putem odihni în sfârşit şi să petrecem aci o noapte!

Călăreaţa se întrerupse brusc. Scăpă un ţipăt de spaimă. Pe după un tufiş, răsărise fiica de Navajo.

— *Que desea usted*, *senorita?*

Cu pumnii strânşi, cu frumoasele sprâncene încruntate, Pepita se înălţa acuşi la câtva paşi de drumeaţă. Parcă voia să-i taie calea.

— Spaima care tulburase mai întâi trăsăturile necunoscutei se risipi repede.

— M-ai speriat! exclamă ea în sfârşit, după ce-şi recâştigase sângele rece… Te luasem, zău, drept un salteador, mititico!

— Pepita, nu e un salteador, senorita, izbucni iar fiica navajului.. Dar ce caută senorita la Hacienda fără Nume?…

— Cum? Asta-i Hacienda fără Nume?…

— Chiar asta, senorita.

— Se poate?… Auzisem că locul acesta e sălaş de hoţi şi de duhuri rele. Uitându-mă însă la tine mă încredinţez că nu-i deloc aşa!… Ce frumoasă eşti, *mititico!*

Pepita părea nesimţitoare la complimente. Bombându-şi bustul, cu pumnii amândoi în şolduri, o sfredelea din ochi pe călăreaţă.

Necunoscuta era îmbrăcată simplu. Un larg sombrero, cu borurile împodobite cu boabe roşii îi apăra de năvala razelor soarelui faţa bronzată. O rochie de pânză albă îi contura formele armonioase iar

nişte cizme de piele galbenă îi strângeau pulpele piciorului fin. O cingătoare de care atârna un toc de revolver, îi înconjura talia.

Totul, în ţinuta străinei, arăta o mare energie; la un moment dat, întoarse, totuşi o privire îngrijată înapoi. Ochii ei mari cu gene lungi se plimbară îndelung pe panglica şerpuită a brânei ameţitoare pe care o străbătuse…

— Slavă Domnului!… oftă ea… Mi-au pierdut urma!

Adânc mirată, fata navajului continua s-o observe prudentă şi cu un pic de neîncredere… O femeie… până-n locurile astea… călărind prin prăpăstii ameţitoare… Numai o aspră nevoie o putuse hazarda până la aşa pas nebunesc.

Străina îşi şterge faţa scăldată în sudoare, cu batista parfumată ce o scosese din buzunar; apoi desfăcând fularul verde de pe ochii murgului şi-l înnodă în jurul gâtului.

Animalul speriat de lumina prea vie, făcu un salt brusc. Pepita sări înapoi de teama unei lovituri de copită.

— Nu te teme, fetico, Fuego e blând ca un miel!… N-o să-ţi facă nici un rău!

Mângâind cu mâna crupa tovarăşului ei patruped, noua sosită îl linişti repede.

— Sunt mulţumită de tine, Fuego!… Datorită ţie nu m-au ajuns!

Şi adresându-se Pepitei cu un zâmbet:

— S-ar zice, zău, că ţi-e frică de mine! Linişteşte-te! Eu, dimpotrivă, sunt încântată că te-am întâlnit. Dar goana asta nebună m-a frânt… Nu-i aşa, că o să mă poţi adăposti noaptea asta la tine?… Am să te plătesc bine…

Privirile feţei se luminară deodată.

— Senorita să binevoiască să vie după Pepita, declară ea, mai puţin sălbatică.
— A! Îţi zice Pepita?
— Da, senorita.
— Drăguţ nume!… Dar să mergem. Abia aştept să mă pot odihni!
În câteva minute, păşind pe cărare, ajunseră la ruine. Zărind pe indian, călăreaţa, care-şi ducea calul de frâu, nu-şi putu opri un strigăt de surprindere, dar tânăra metisă o linişti:
— E tata, senorita.
— Taică-tău?… A!… Atunci e bine!… Dar de ce rămâne aşa de nemişcat?… Doarme?…
— Nu doarme, senorita… E orb!…
— Orb!…
— Pe vremuri păzea turmele crescătorilor din ţinutul Salinas, dar orbind săracu' a fost silit să lase tot şi să se retragă cu mine la Hacienda fără nume… Trăim aci de-o vreme, departe de oameni. Eu sunt singurul lui sprijin…
Străina îşi mută privirea de la Pedro asupra ruinelor.
— Hacienda trebuie să fi fost o clădire mare?
— Foarte mare, senorita, dar acum au năpădit-o bălăriile şi ciulinii din toate părţile… Zidurile i s-au năruit… Drumurile s-au părăginit ca vai de ele, s-au surpat… Aţi putut judeca singură…
— Şi puteţi totuşi să locuiţi aci?
— Câteva odăi au scăpat, oarecum de cei care dăduseră foc conacului, dar vremea le-a adus şi pe ele într-un hal…
O gârliţă curgea la câţiva paşi, aşa că noua sosită se grăbi să-l ducă la ea pe Fuego, care-şi băgă cu voluptate botul în unda limpede, adăpându-se. Între timp, Pepita alergase la indian, cu care schimbă la

iuţeală câteva vorbe, revenind apoi la călătoare.

— Am vorbit cu padre, senorita!… Fii binevenită… Poţi să rămâi la noapte la hacienda şi să-mparţi cu noi puţinul ce-avem de îmbucat.

— N-avea grijă, fetică… Mă mulţumesc cu puţin. De altfel, mi-au mai rămas câteva merinde şi două cutii de conserve în *alforjas…*

Necunoscuta întrerupse curând convorbirea… Se întoarse neliniştită privind iar spre brâna care-i îngăduise s-ajungă la ruine.

— Ce ai senorita? întrebă Pepita care-i surprinsese expresia de spaimă pe chip.

Străina păru a se codi câteva clipite, apoi braţul şi mâna ei înmănuşată apuca braţul Pepitei:

— Pot să mă-ncred în tine, mititico? întrebă ea cu o voce, care tremura puţin…

— Doamne sfinte, cum de nu, senorita! răspunse fata, vădit uluită de atitudinea misterioasei străine.

— Ei, atunci mititico, am să-ţi spun adevărul… Nu bat drumurile astea sălbatice de plăcere, cum ţi-ai putea închipui… Sunt o fugară care se bizuie acum cu tărie pe tine ca s-o salvezi şi s-o ocroteşti de cei care o urmăresc!…

Capitolul 2
SĂCULEŢUL CU GIUVAIERICALE

Pepita nu rostise un cuvânt la această declaraţie a fugarei. Aceasta se apropia de calul care acum păştea lângă gârliţe şi-i desfăcu şaua, pe care şi-o urcă pe umeri, apoi o urmă pe Pepita, care, uşoară şi sprintenă, o conduse până la intrarea conacului în ruină:

— Intraţi, senorita! o pofti ea mai puţin ursuză.

Noua sosită pătrunse în deschizătură. Putu atunci constata că cei doi locuitori făcuseră tot ce putuseră ca să cureţe sala cea mare de bălăriile ce o cotropiseră vreme de un veac. Jumătate din tavan era spart şi se putea vedea prin el o mare bucată de cer. Un foc ardea în cămin. Se auzea cântecul apei care clocotea într-un ceaun.

— Găteai de mâncare, Pepita? spuse într-o doară străina.

— Fierbem şi noi nişte rădăcini… Dar vino senorita… Nu aici în odaia asta o să stai la noapte, ci sus.

Fără a şovăi, străina începu să urce după ea cele câteva trepte ale scării dărăpănate de piatră. Tânăra gazdă, întinzând mâna, voi s-o descarce de şaua care o încurca, dar ea o respinse cu un gest:

— Arată-mi numai drumul…

După ce ajunseră sus într-un gang destul de larg care se prelungea aproape sub cerul liber şi de-a lungul căruia se deschideau numeroase uşi, Pepita arătă necunoscutei una din deschizături care îngăduia intrarea într-o încăpere destul de mică, dar aproape

neatinsă. Călătoarea intră, aruncând o privire cercetătoare împrejur. Putea petrece destul de bine noaptea în odaia asta. Numai pereţii crăpaţi coşcoviţi, arătau părăginirea.. Un maldăr de paie făcea un culcuş într-un colţ…

— Aici dorm de obicei drumeţii, explică Pepita. Dar n-a mai picat de două luni vreunul în pustietatea asta.

După ce-şi depuse sarcina lângă perete, fugara se aruncă pe stratul de paie şi, la un semn de poftire al ei, Pepita se grăbi să-i imite exemplul.

— Cunoşti fără îndoială din nume pe don Sanchez Pacheco, haciendero din San Louis?… află după câteva clipe de tăcere străina.

— Am auzit vorbindu-se mai demult de el, răspunse fata… Cică e unul din cei mai bogaţi crescători de vite din California de Jos…

— Eu sunt Mercedes Pacheco, fiica lui don Sanchez, făcu fugara.

— D-ta, Mercedes Pacheco, senorita!… Nu se poate! …

— E prea adevărat, din nenorocire! Anul trecut, nici prin gând nu mi-ar fi dat că aş putea să fiu nevoită să fug ca o criminală, ca să scap de sutele de mâini ale nemernicilor pe care propriul meu tată i-a aruncat în urmărirea mea!…

— Chiar tatăl d-tale?… Ce vrei să spui?…

— Ai să pricepi îndată, Pepita… Dacă vreodată taică-tău te-ar sili să iei de soţ pe un om pe care nu-l iubeşti, un om de care ţi-e silă, ce ai face?…

— Pepita s-ar împotrivi din răsputeri, senorita… Dar padre o lasă liberă să se mărite cu cine o vrea… Pepita o să ia numai pe omul care o va face să-i bată inima!

— Ce fericită eşti! Cât îţi invidiez soarta mititico!… De trei zile, eu galopez ca o nălucă, încotro mă duc

ochii… Fiindcă tata m-a constrâns să mă logodesc cu Martino Belmonte, un speculant fără suflet, n-am stat în cumpănă să fug de la hacienda din San Louis, în ajunul zilei fixate pentru nunta mea… Oh, cum să-ţi spun zilele şi nopţile de spaimă ce le-am trăit!… *Rurales-ii din* toată California de Jos au fost stârniţi şi s-au repezit ca ulii în căutarea mea. Până acum am izbutit să scap, dar nu mă mai amăgesc, cercul se strânge tot mai mult în jurul meu… Ca să nu fiu ajunsă, a trebuit să mă arunc prin ţinutul acesta sălbatic şi blestemat. Oh, mititico, am suferit nespus, dar, vezi tu, o căsătorie fără dragoste e ceva groaznic… Mai bine m-aş arunca în mare decât să mă plec în faţa voinţei neînduplecate şi crude a părintelui meu…

Glasul fugarei tremura povestindu-şi nenorocirile. Pepita ascultă nemişcată, tot mai atentă la amănuntele ce i le dădea.

— Am vrut s-o iau spre Salinas, sperând să închiriez vreo barcă, să trec în California… *Rurales*-ii mi-au luat-o înainte şi mi-au tăiat calea… A trebuit să cârmesc galopând spre San Cristobal, când am dat de oamenii călări ai haciendei. Am fost silită atunci să m-afund în regiunea asta muntoasă, prăpăstioasă. În fiecare minut credeam că acu-acu Fuego, murgul meu mă dă de râpă… D-zeu mi-a ajutat să ajung la Hacienda fără nume… Dar câtă vreme o să mă mai pot bucura de libertate?…

— Senorita a făcut bine că a venit aci, o încredinţă Pepita cu glas foarte dulce… Aici e în afară de orice primejdie… Dar oricum, senorita, mă gândesc că a fost o mare nesocotinţă din partea d-tale să fugi în lume aşa, numai cu ce-i pe d-ta!… Căci socotind chiar că o să poţi scăpa de cei ce te urmăresc, din ce-o să trăieşti de-acu încolo?

Mercedes îi luă mâna:

— Pepita, nu te cunosc decât de câteva minute, dar simt că-mi pot pune în tine toată încrederea... Ai fi tu în stare să păzeşti cu sfinţenie un secret?... Un mare secret?...

— Nici vorbă... Poţi vorbi, senorita...

— Ascultă-mă bine mititico... Dacă mă ajuţi, te pot răsplăti cum nici nu visai...

O lucire de lăcomie lumină pupilele metisei:

— Vorbiţi, porunciţi, senorita...

— Dacă vreodată ajung în siguranţă şi reuşesc să trec graniţa sau să mă îmbarc, am luat cu mine o avere care ajunge să-mi asigure tot restul vieţii mele. Voi putea să mă mărit cu omul pe care-l iubesc şi să trăiesc fericită sub cerul frumos al Californiei...

Pepita deschise nişte ochi mari uluiţi:

— Ai vasăzică bani, bani mulţi la d-ta?...

— Şi mai bun decât bani, mititico şi o să judeci singură; dar, mai înainte, ai să-mi juri pe crucea asta pe care o port la gât că n-ai să vorbeşti o vorbă nimănui. Nici măcar tatălui tău, de secretul ce ţi l-oi încredinţa?

Pepita întinse mâna pe crucea de aur cu pietre scumpe, un adevărat giuvaer.

— Jur pe cruce, senorita, că n-am să crâcnesc.

Mercedes se ridică şi se duse de îngenunche lângă şa. Fata o văzu vârând mâna înăuntrul uneia din *alforjas* şi scoţând o pungă de piele destul de grea, care părea doldora de plină...

— Iată tezaurul care-mi va permite să-mi îndeplinesc cele mai scumpe speranţe, fetico dragă, declară călăreaţa, revenind şi aşezându-se iar jos lângă Pepita, ... dacă D-zeu o vrea să scap de prigonitorii mei.

Cu degetele înfrigurate, Mercedes deznodă băierile

pungii. O exclamaţie de surprindere scăpă metisei:

— Doamne, ce frumuseţe!… Îţi ia ochii!..

Cu un gest repede, fugara vărsase tot conţinutul pungii pe podeaua putrezită… Giuvaieruri, inele, briliante, un măreţ colan de perle…

— Sunt bijuteriile ce mi le lăsase sărmana mea mamă înainte de a muri. Când să plec din San Louis, am ţinut să le iau cu mine.

— De când sunt n-am mai văzut aşa minunăţii, suspină fiica navajului.

Fugara părea a se amuza de mutra zăpăcită a fetişcanei. Luând colanul, i-l petrecu zâmbind pe după gât:

— Ei, Pepita, ce zici?… Înţelegi acum? Mai am eu vreo grijă de viaţă, dacă scap?…

— Înţeleg! murmură Pepita, cu ochii încremeniţi mari pe grămada de giuvaieruri de pe podea, în timp ce Mercedes relua colierul şi-l băga cu băgare de seamă la loc în pungă… Adună apoi una câte una bijuteriile de pe jos. La urmă, Mercedes luă între două degete un rubin mare şi-l licări sub ochii fiicei navajului:

— Vezi rubinul acesta? Al tău e, dacă reuşeşti să-mi înlesneşti fuga!

— Pepita e sluga credincioasă a senioritei, răspunse cu grăbire metisa. Şi apucându-i repede o pulpană a hainei se aplecă de i-o sărută în semn de supunere.

Fugara băgă şi rubinul în săculeţ apoi, cu mâini îndemânatice strânse iar bine şnururile de la gura pungii; când deodată tresări şi sări în sus:

— *Nuestra Seniora de la Merced!…* E cineva colo!… Ne-a ascultat!

Faţa Mercedesei se făcuse deodată albă ca varul… Văzuse prin uşă umbra unui om profilându-se pe peretele gangului, ce-i era în faţă.

Metisa se ridicase şi ea, ţintind o privire arzătoare şi speriată în direcţia uşii.

— Senorita s-a înşelat! încredinţă ea. Pepita n-a văzut pe nimeni!…

— Doar n-am visat… Cineva ne pândea… şi a fugit repede când l-am surprins…

Fugara, cu o mână pe tocul revolverului, se repezi la uşă strecurând o privire pe gang.

— Nimic!… Nimic!… murmură ea după o nemişcare de câteva clipe. Ciudat!… Mai ştii, poate că a fost taică-tău?

Pepita clătina din cap negativ:

— Nu poate fi padre, încredinţă ea cu tărie. E orb şi n-ar putea urca singur scara spre gang. De altfel, vino la fereastră, senorita… Poţi vedea cu ochii d-tale că nu s-a clintit din locul lui de la intrarea haciendei!…

Fugara se aplecă peste marginea ferestrei.

— Ascultă, padre! strigă atunci Pepita. Tu n-ai auzit nimic adineaori?

Cel strigat ridică subit capul:

— Nimic, fata tatei – dar de ce mă-ntrebi?

— Fiindcă senioritei i s-a părut că a zărit pe cineva…

Buzele orbului se încreţiră ironic:

— A fost pesemne vreun duh rău!.. Senorita nu ştie ce se spune de Hacienda fără Nume?

— Duhurile rele şi strigoii nu mă sperie, încredinţă ea cu hotărâre.

Navajul făcu un gest cam în doi peri:

— *Quien saba!…* Senorita să nu zică vorbă mare!… Pedro a auzit adesea duhurile rele… Dau târcoale, mişună, tiptil, noaptea, prin ruine şi le place să vie să înspăimânte pe bieţii muritori…

Capitolul 3
CEASURI DE GROAZĂ

Totuşi, cu toată aparenţa ei linişte, fugara îşi dădea seama că nu fusese victima unei halucinaţii… Cineva se furişase s-o spioneze şi să surprindă ce vorbea ea cu fiica navajului. Mai cu grijă ca oricând, aşteptându-se la orice, Mercedes îşi prinsese de cingătoare faimosul săculeţ cu giuvaeruri.

— Hai, senorita, vino la mâncare.

Vocea Pepitei o smulse pe fugară din gândurile ei neliniştitoare.

— Vino şi tu, padre… Trebuie să-ţi fie tare foame!

Pedro nu lăsă să i se repete poftirea. Sprijinindu-se într-un băţ pe care-l avea la îndemână, bâjbâi de-a lungul pereţilor şi intră în sală.

— Hai, aşează-te colea, lângă musafira noastră.

— Tare trist lucru e să-ţi pierzi vederea, senorita! oftă Pedro. Odinioară eram fericit… Puteam admira minunata privelişte a frumoşilor noştri munţi şi a oceanului. Acum sunt osândit să trăiesc într-o noapte veşnică.

Fugara îi spuse câteva cuvinte de mângâiere.

— Ţine, păsatul de mălai; padre!… Mănâncă!…

— Nu mai încape vorbă, că eşti obişnuită cu mâncăruri mai bune, senorita, dar, de!… spuse Pepita aşezându-se la dreapta tinerei fete.

— Mă, socot fericită că pot sta la masă cu voi! protestă Mercedes, Mai bine o masă simplă şi să fiu liberă, decât ospăţul cel mai strălucit de la hacienda…

Fugara privea mereu pe uşa larg deschisă. Temându-

se de venirea călăreţilor care se năpustiseră în urmărirea ei, iscodea fără încetare poteca pe care sosise şi ea cu puţin timp înainte.

Nefericita îşi da seama că, oricum, dintr-acolo nu mai avea de ce fi chiar atât de alarmată; drumul se vedea pustiu. Afară domnea o linişte desăvârşită… La o mică depărtare alezanul continuă să pască, în timp ce capra îi da târcoale, neîncrezătoare…

— Capra nu pare mulţumită! îndrăzni în sfârşit Pepita… Nu e obişnuită să aibă un tovarăş…

Fiica navajului îşi da silinţă s-o distreze pe vecina ei, dar aceasta din urmă nu izbutea să-şi înlăture neliniştea. Cu toate asigurările pe care i le dăduse orbul şi Pepita, era încredinţată că o a treia persoană se afla acum la hacienda, acel pe care îl surprinsese adineauri stând de pândă pe culoar.

De cum sfârşiră masa, Mercedes se duse să se întindă într-un colţ la umbră… Era istovită de lunga călărie de peste zi. Închise ochii şi aţipi…

Totuşi, oricât de mare îi era oboseala, fugara nu se lăsă învinsă de somn… Uneori, întredeschizând pleoapele, privea speriată prin sală, ca să se încredinţeze că n-o păştea vreo primejdie. Se scurseră astfel trei ore în cel mai mare calm. Când Mercedes se hotărî să se smulgă din toropeală, soarele începea să coboare încet la orizont. Spectacolul pe care-l înfăţişa decorul care înconjura hacienda era măreţ. S-ar fi putut spune că o uriaşă mantie de purpură se aşternuse asupra regiunii. În depărtare, suprafaţa oceanului reflecta cerul în flăcări:

— Te simţi mai bine, senorita? întrebă Pepita oprindu-se din împletitul unui coş.

— Îţi mulţumesc, mititico, mult mai bine!…

— Vezi că n-ai temei să te nelinişteşti, senorita.

Pesemne că urmăritorii ţi-au pierdut urma.

Mercedes nu părea câtuşi de puţin să împărtăşească optimismul fetei.

— Îl cunosc prea bine pe tatăl meu ca să ştiu că nu-şi va da pace până ce oamenii lui nu mă vor fi regăsit… În toate districtele a dat de ştire jandarmeriilor… Poate că am să mă pot bucura de câteva ore de răgaz, dar vai! Nu-mi fac nici o iluzie… De cum voi face o încercare să părăsesc regiunea aceasta ca să mă pun la adăpost sigur, vânătoarea neîndurată va reîncepe.

— Curaj! Poate că tatăl d-tale o să se răzgândească.

— El!… Să-şi strice planurile!… Se vede bine că nu-l cunoşti!… Ar vrea mai bine să mă vadă moartă, decât să mă răzvrătesc împotriva voinţei lui!

— Hai să ieşim puţin afară, senorita!… Aerul bun o să facă să ţi se mai risipească gândurile rele…

— Da. Vreau să văd dacă Fuego s-a odihnit şi el bine.

Se îndreptă spre alezan, care tot mai era foarte ocupat cu păscutul de-a lungul râului.

— Ei, te simţi acum mai odihnit, *amigo?*

Animalul, când îşi recunoscu călăreaţa, ridică deodată capul scoţând un nechezat vesel.

— Bravo Fuego!… Mulţumită ţie, nu m-au prins încă.

Totuşi n-o părăsea o clipă teama că ar putea fi ajunsă de urmăritorii ei…

În sfârşit, fugara se depărtă de cal, oftând lung… De astă dată îşi plimbă privirea asupra ruinelor pe jumătate acoperite de verdeaţă şi de scaiete. Pepita se aşezase lângă orb, care sta tot nemişcat, în poziţia lui favorită… Tatăl şi fiica păreau că discută cu însufleţire, dar de cum văzu Pepita că Mercedes o observa, faţa i se-nţepeni.

Un nor întunecă privirea fugarei.

„N-am făcut cumva rău că m-am destăinuit acestei

mici sălbatice? se întreba ea cu nelinişte... Cine ştie dacă în clipa asta nu destăinuieşte secretul meu.”

Şi din nou, amintirea umbrei misterioase pe care o surprinse cu puţin după sosirea ei la hacienda, îi reveni în minte. Cu cât se gândea mai mult cu atât era încredinţată Mercedes că navajul şi fiica lui îi ascundeau ceva... Duse mâna la săculeţul cu giuvaeruri şi zâmbi mulţumită când văzu că e încă prins de cingătoarea ei.

Aşezându-se apoi pe o ridicătură de pământ, la o mică depărtare de gârliţă, tânăra seniorită aşteptă cu răbdare venirea nopţii. De la locul ei putea domina tot ţinutul până pe la douăzeci de miile depărtare.

Uneori, mici puncte albe se desprindeau pe imensitatea născătoare a mării.. Un vas trecea în depărtare... Privirile fugarei se aţinteau atunci multă vreme asupra lui... Cât ar fi dorit să se afle pe bordul acelui bastiment şi să pornească spre limanuri străine unde să nu aibă a se teme de nimic din partea celora care o chinuiau cu atâta îndârjire! Unul din giuvaierurile ei ar fi prea deajuns ca să-i plătească drumul... Ar putea trăi în sfârşit, departe de orice temerii...

Dar, vai! Nu era pentru moment vorba decât de un vis foarte greu încă de înfăptuit. Tânăra fată îşi da foarte bine seama, pe când gândea astfel, că jandarmeriile îşi înmulţiseră cercetările ca s-o găsească. Semnalmentele ei fuseseră date tuturor localităţilor de pe litoral... Desigur că fusese făgăduit şi un premiu pentru prinderea ei; în asemenea condiţiuni îi era tot mai greu să treacă prin ochiurile reţelei care se strângeau din ce în ce mai mult în jurul ei...

Nespus de preocupată, Mercedes văzu primele stele aprinzându-se pe firmament.

Pepita îl părăsi pe orb şi se apropie de fugară. Timp de câteva minute, şezând lângă ea, încercă să mai intre în vorbă, dar Mercedes, tot adânc absorbită, nu-i răspunse decât cu monosilabe.

— Haidem! Să mai las încolo palavrele. Tare trebuie să fii obosită senorita, declară în sfârşit metisa. Am să te conduc la camera d-tale.

— Aşa-i… Ai dreptate… Mă simt nespus de obosită!…

— Am vorbit cu padre, senorita: Mâine am să fac tot ce mi-o sta în putinţă ca să poţi ajunge la ţărmul mării…

— Dac-am putea izbuti… Fii sigură că nu voi fi servit o fiinţă nerecunoscătoare.

Întrerupându-şi convorbirea, cele două femei se ridicară şi se îndreptară spre hacienda…

— Nu vii şi tu, padre? întrebă metisa trecând prin fata Indianului.

— Am să mai stau puţin… *Buena noche,* senorita!

— *Buena noche!… Gracias!…*

Pepita se grăbi să aprindă torţa şi să-şi conducă vecina până la scara dărăpănată ce o mai urcaseră amândouă cu câteva ore înainte.

— Luaţi seama, senorita, să nu vă scrântiţi un picior!

Podeaua gangului, cu scândurile desprinse scârţâia sub picioarele lor.. Tavanul năruit lăsa să se întrevadă un colţ de cer înstelat… Curând, Mercedes se opri şi scoase un ţipăt de groază. Simţise ceva atingându-i obrazul.

— Sfinte Dumnezeule!

— Nu te teme, senorita, sunt lilieci!

Cu toate explicaţiile pe care i le da Pepita, fugara se simţea tot mai nesigură… În fiecare clipă auzind zgomote suspecte, se oprea locului, gâfâind, ciulind urechea şi ducând mâna spre revolver ca să prevină

vreun atac posibil.

— Înaintează, senorita!… Uşa camerei e la doi paşii…

Învingând bănuielile care o obsedau, Mercedes ajunse la deschizătura uşii şi intră, precedată de Pepita.

— Ei, acum ştii unde eşti, senorita? N-are să-ţi mai fie frică?

La lumina pâlpâitoare a faclei, Mercedes zări culcuşul de paie şi şeaua pe care o lăsase lângă perete… Se lungi cu un oftat de mulţumire, pe când fiica navajului, care rămăsese la intrarea refugiului murmură.

— Să n-ai nici o teamă, senorita… I-am spus lui padre ce are de făcut dacă cumva vin pe aci duşmanii d-tale. De noi, să ştii că nu te trădăm! Am să mă duc îndată să-ţi ascund calul într-un loc unde nu-l poate nimeni găsi! Deci n-ai a te teme de nimic. Dacă cumva te paşte vreo primejdie din afară, viu eu îndată să te vestesc… Şi nici atunci nu-i chiar aşa de rău… Casa e mare… Pe când padre o să întârzie jos pe musafirii nepoftiţi, ai tot timpul să te pui la adăpost sigur!…

— Îţi mulţumesc, mititico! Dar-ar Domnul să nu fie nevoie de toate precauţiunile astea.

— Până una alta ar fi bine să dormi. Visuri frumoase, senorita. Am să veghez asupra d-tale… *Buena noche!*

— *Buena noche!…*

Frumoasa metisă, după ce adresă fugarei cel mai graţios zâmbet al ei, plecă… Mercedes care se întinsese pe culcuşul ei de paie auzi zgomotul paşilor care se depărtau…

În sfârşit o tăcere adâncă puse stăpânire peste locuinţă.

Mercedes însă tot nu izbutise încă să şi risipească cu totul neliniştea.. Îşi scosese revolverul din toc şi şi-l pusese lângă ea… Adesea mâna ei mângâia şi

săculeţul cu giuvaeruri pe care-l păstra, din prudentă, tot la cingătoare.

Cu toate că tânăra fată avea mare poftă să doarmă, frica o împiedică să se lase învinsă de somn. Orice foşnet prin preajma ei o făcea să tremure.

— Doamne, ce fricoasă sunt! murmură ea. Sunt liliecii.

Dar spaime noi aveau s-o copleşească împiedicând-o să guste binecuvântarea somnului.. Un vaiet se ridică în noapte, la început abia perceptibil, dar crescând din ce în ce…

Fugara se ridică în capul oaselor şi privi înspăimântată în juru-i… Ar fi vrut să aprindă o lumină, să vadă ce se petrece în jurul ei; din nefericire Pepita luase cu ea torţa. Nenorocita se văzu constrânsă să rămână în mijlocul întunericului orb…

După puţin timp vaietele şi gemetele se repetară. Cu revolverul în mână, cu degetul pe trăgaci, gata să tragă de cum o zări o siluetă suspectă, Mercedes aşteptă, doar va înceta lugubrul concert. Cuvintele pe care i le spusese bătrânul orb în timpul zilei îi reveneau în minte, începu sa şi spună şi ea că erau pesemne stafii care bântuiau Hacienda fără Nume.

Stăpânindu-şi bătăile inimii tânăra fată se hotărî în sfârşit să se ridice.

— Cine-i acolo? întrebă ea cu glas tremurat.

Tânguirile se înmulţiră şi mai tare… Neştiind ce să mai creadă, fugara făcu câţiva paşi în mijlocul refugiului ei apropiindu-se de uşă, când un zâmbet îi destinse deodată trăsăturile crispate.

— Da proasta mai sunt! N-a fost decât vântul. El a dezlănţuit concertul ăsta lugubru prin spărturile casei ruinate.

Mercedes se mai încredinţă încă odată că nu dă

nimeni târcoale prin coridor, apoi se duse de se rezemă de fereastră.

Timp de câteva minute fugara rămase nemişcată, expunându-şi cu deliciu faţa mângâierilor biciuitoare ale vântului.. Părul lung îi flutură pe umeri… Se simţea ceva mai liniştită; totuşi neîncrederea nu i se risipise cu totul şi mai păstra încă arma în mâna ei crispată.

Deodată, Mercedes se smulse din nemişcarea ei… Dominând gemetele vântului, i se păruse că surprinde galopul unui cal… Îndrăznind să arunce o privire mai lungă afară, căută să deosebească vreo siluetă în întunericul nopţii…

Trecură minute îngrozitoare. Tropotul copitelor se auzea tot mai desluşit. La lumina lunii tânăra fată, îngrozită de moarte, putu în sfârşit distinge un călăreţ care venea spre ruine pe aceeaşi potecă pe care apucase şi ea cu câteva ore înainte.

Trăgându-se înapoi cu prudenţă ca să nu fie surprinsă de vizitatorul nechemat, Mercedes rămase nemişcată… Necunoscutul se apropia din ce în ce. Ea putea deosebi acum silueta care se desprindea foarte limpede în lumina clarului de lună. Era înfăşurat într-o mantie largă şi purta în cap un sombrero cu boruri mari pe care cu mare greutate şi-l putea păstra din pricina vântului năvalnic. Calul era scăldat în sudoare.

— Doamne!… Nu, nu e el!… Nu e cu putinţă! îşi spunea tânăra fată înspăimântată.

Nefericita avea să se încredinţeze curând că temerile ei nu erau neîntemeiate. O răbufnire şi mai grozavă de vânt îi smulse noului venit pălăria din cap.

— *Demonio!* înjură călăreţul oprindu-şi calul cu un gest brusc şi descălicând ca să alerge în căutarea sombrero-ului…

Bazele lunii luminară în clipa aceasta chipul

necunoscutului şi Mercedes, care-l recunoscu îndată nu-şi putu reţine o exclamaţie de deznădejde:

— Porfirio!… Sunt pierdută!…

Capitolul 4
OMUL CU FULARUL VIOLET

— Hei!… Nu-i nimeni pe-aici?…

Necunoscutul care-şi puse iar în cap sombreroul regăsit mai încolo, aşteptă, apoi izbi uşa cu umărul şi pătrunse în locuinţă:

— Hei, nimeni pe-aici?

— Ba da, senior caballero!… Sunt eu, cu padre!

Sărind de pe maldărul de paie pe care se culcase pe jumătate îmbrăcată, Pepita se grăbi s-aprindă o torţă, ascunsă întruna din crăpături.

— A, tu eşti, vrăjitoare mică!… *Pronto,* ceva de mâncare! Mi-e foame al dracului!

Noul sosit pare a cunoaşte demult pe navajo şi pe fata lui.

— Aicea nu te găseşti la han, senior caballero, întâmpină înţepată Pepita, înfigându-se în faţa lui, cu torţa în mână.

— În munţi, toate casele sunt hanuri!… De altfel ştii, Pepita o ameninţă el că poate să te coste mult dacă faci pe îndrăcita. Dacă şi-ar băga niţeluş nasul pe-aci *rurales-ii…*

Metisa avu un gest de mânie şi de sfidare, când, din fundul sălii, se aud glasul orbului:

— Serveşte-l pe caballero, Pepita!… Aşa cer datinile cele mai sfinte ale ospitalităţii.

— Aşi, vezi!… De data asta, moşul s-arată mai cu cap ca fiică-sa! bombăni necunoscutul, înseninat. Ştiaţi de altfel amândoi că e primejdios să-l înfrunţi pe Porfirio Mendez.

Trase o mică laviţă hodorogită şi se aşeză.

— Brr!… Fluiera pe-aci vântul ca prin bucium. Nădăjduiesc să găsesc la voi o odaie mai ca lumea ca să mâi noaptea. Până atunci poate-mi puteţi da unele desluşiri de care am nevoie.

— *A la disposicion de Usted,* senior Porfirio!… se grăbi să răspundă Pedro, în timp ce Pepita, ursuză, dregea focul ca să încălzească un rest de fiertură de păsat.

Călăreţul îşi aruncă mantia largă de pe el. Pepita putu atunci constata că purta un destul de bogat costum mexican. Un brâu de mătase violet, un fular de aceeaşi culoare, pantalon larg, cizme, pintenii artistic lucraţi lucind în lumina jucăuşe a făcliei.

— Perfect! Sunt încântat că te găsesc în toane aşa de bune, *amigo.* Declară el în fine întorcându-se spre orb care se ridicase şi se apropia anevoie de el, sprijinit în băţ.

— Tot afurisita aia de orbire! zise atunci Porfirio, făcându-i loc navajului lângă el. Dacă-mi aduc bine aminte, erai socotit pe vremuri printre cei mai buni căutători de urme din California de Jos?… Nimeni nu avea vedere aşa pătrunzătoare. Dar să vorbim de lucruri mai puţin supărătoare pentru tine, *amigo…* S-a oprit aci o fată, călare pe un cal murg, ca să vă ceară adăpost?

Pepita tresărise tare auzind cuvintele acestea… Ochii ei întunecaţi stătură cu spaimă pe fata neclintită a orbului…

Acesta înălţă încet din umeri:

— N-am primit pe nimeni!… încredinţă el fără tulburare.

— Hm! Pe nimeni!… Eşti sigur că nu te-nşeli?

— Ce interes aş avea să te-nşel!…

— De!… Nu se ştie niciodată cu voi, căpcăunilor!

— Doamne sfinte!… Ce-ar putea căuta o fată singură prin stâncăraia asta sălbatică bântuită de duhuri rele, pe unde cei mai îndrăzneţi bărbaţi nu se-ncumetă?

— Lasă vorbele late!… La mine nu se prind. Ştii doar că mie nu mi-e frică nici de D-zeu nici de dracu. Eu sunt Toma necredinciosul… Răspunde, Pedro, la ce te-ntreb: Femeia de care vorbii cu calul ei murg, s-a oprit ori nu aici? Că acum îmi pierd sărita!

— Nu ştim despre cine vorbeşti.

Pepita, părăsindu-şi nemişcarea pânditoare interveni hotărându-se să-şi sprijine părintele:

— Padre, spune adevărat!

Noul sosit şuieră uşor printre dinţi:

— Din ce în ce mai bine!… După tată şi fiică…

— Nici o femeie şi nici un cal murg n-am văzut! asigura fără a clinti o sprânceană sub privirea sfredelitoare a mexicanului.

— Ei, asta-i! N-o să mă faceţi să cred că afurisita aceea a putut apuca alt drum decât poteca ce duce la Hacienda fără nume!… I-am regăsit urma de-a lungul brânei… Doar n-a zburat, nici nu s-a topit!

Când metisa înălţa iar din umeri, Porfirio nu se mai putu stăpâni şi-l apucă braţul ca într-un cleşte, smucind-o spre el.

— Minţi! Minţi, şerpoaico!

— Au!… Mă doare, don Porfirio!… protesta Pepita zbătându-se să scape, dar stăruind să nege, nepăsătoare de ameninţări.

Pricepând că brutalitatea n-o să-i slujească la nimic, Porfirio se făcu mai împăciuitor:

— Rău faci că te-ncăpăţânezi! Nu ştii poate că s-a făgăduit un premiu însemnat pentru prinderea fugarei acesteia. *Rurales-ii* gonesc după ea fără milă… Dintr-

un minut într-altul, o să le cadă-n mâinii… Şi bine o să-ţi mai meargă, când te-or aresta ca complice!…

Fata care se depărtase puţin, scociorea prin ceaun cu o lingură de lemn; umplându-i o strachină, i-o întinse şi el luă.

— Ţi-e gata mâncarea, don Porfirio. Poftim, un păsat de mălai!…

Şi ea continuă cu un zâmbet:

— Ehei! Ne-ai mai ameninţat d-ta şi altă-dată… Îţi aduci aminte de furtul de la Casa Grande de Salinas?…

Pupilele călăreţului se aprinseră:

— N-am uitat afacerea de la Casa Grande, mititico şi n-am pierdut încă nădejdea să pun mâna pe vinovaţi. Ah, blestemato, îţi râzi acum în palme că nu v-am putut atunci înhăţa nici pe unul nici pe altul.

— Nici vorbă!… Ca să ne-nhaţi îţi trebuia dovezi!… întâmpină fata. Ei, iacă, nu le avuşi şi n-o să le ai niciodată.

— Hei, om mai vedea, scorpie mică! Răbdare! Om vedea cine o râde la urmă!

Timp de câteva minute, cei trei ocupanţi ai sălii tăcură… Porfirio continua să se îndoape cu mare poftă.

— Am să petrec noaptea aici. Am nevoie de puţină odihnă… Mâine în zori am să cercetez ruinele haciendei de jos până sus şi am să-mi dau eu seama cu ochii mei dacă m-aţi minţit.

— Chiar aşa să faci, ca să te încredinţezi că nu umblăm cu minuni, spuse fata. De dormit ai să dormi sus… Până una alta, ţi-o fi sete… Bei un pahar de tequila?

— De, aşa ceva nu se refuză…

Pe când s-apuce paharul, pe care ea îl umpluse până sus, Porfirio se opri, trăgând speriat cu urechea…

— Ssst!… N-aţi auzit nimic?…

Indianul orb şi fiica lui se aplecară înainte…

— Da, senior Porfirio… S-apropie nişte călăreţi!

Omul cu fularul violet păli subit:

— Afurisit lucru… Trebuie să fie *los rurales,* bombăni el. Să-mi ascund calul!… Ei nu trebuie să bănuiască măcar că sunt aici! Mă bizui că o să vă ţineţi gura!

Şi lăsând paharul încă plin, se năpusti afară. Peste câteva clipe reintră alergând în sală, unde cei doi aşteptau vădit tulburaţi.

— Iute fetico, ascunde paharul… şi strachina…

— Dar unde-o să te ascunzi, senior Porfirio?

— Hacienda e vastă! Condu-mă! *Pronto!* Până-n două minute au să fie aici!…

Metisa îl conduse cu torţa pe scară şi-i arătă o uşă destul de depărtată de ascunzătoarea senoritei Mercedes.

— … Şi dacă crâcneşti o vorbă, are să te coste…

— Eu, senior Porfirio?… Fii pe pace.

Şi cobori fuga căci se şi auzea de-afară larmă şi glasuri:

— Hola!… E cineva aici?… Răspunde-ţi în numele legii!… Suntem jandarmii rurali!

Capitolul 5
JANDARMII RURALI

La pândă, nemişcată în refugiul ei, reţinându-şi respiraţia, Mercedes nu pierduse niciun cuvânt din convorbirea celorlalţi trei ocupanţi ai Haciendei fără Nume. Ferindu-se de-a face cel mai mic zgomot şi revenindu-şi cu încetul din groaznica surpriză pe care i-o provocase omul cu fularul violet, pe care, pe cât se părea, îl cunoştea demult, ea se întinsese pe podeaua refugiului său… Printr-o crăpătură destul de largă ea putea deosebi siluetele celor doi bărbaţi şi a Pepitei.

La început se temuse ca nu cumva, intimidată de vocea ameninţătoare a lui Porfirio, tovarăşa ei de adineauri să n-o trădeze. Dar curând se linişti auzind cuvintele energice ale metisei…

Cu inima bătând, fugara îşi strângea mânerul revolverului… La un anumit moment ea întinsese chiar mâna şi, în cea mai mare tăcere, aţintise arma prin crăpătură. Mare poftă avea în momentul acesta să apese pe trăgaci şi să-l doboare pe musafirul nepoftit care venise să-i tulbure liniştea, când sosirea unui grup de călăreţi o împiedică să-şi puie în executare proiectul. Inima îi bătea să se spargă nu alta. Se ridică şi părăsind locul pe care-l ocupa de la intrarea lui Porfirio, alergă la fereastră, se apleca în afară şi cu toate că se temea să nu fie văzută de omul cu fularul violet care ieşise să-şi puie la adăpost calul, privi afară.

Se scurseră câteva minute interminabile pentru fugară.

Profirio intrase din nou în clădirea ruinată şi ea auzea

tropot de copite… Misterioşii călăreţi se apropiau în galop…

Spaima lui Mercedes creştea din ce în ce… totul o făcea să creadă că erau oameni trimeşi în urmărirea ei. În ciuda sforţărilor ei disperate de a scăpa de urmăriri, plasa se strângea în jurul ei. Până în câteva ore, poate chiar până în câteva minute, avea să cadă în mâinile prea înverşunaţilor ei adversari.

Cu chipul crispat, cu faţa udă de sudoare şi apăsându-şi mâna pe piept ca să-şi stăpânească bătăile inimii, tânăra fată asistă apoi din ascunzătoarea ei la sosirea călăreţilor. Reuşi să vadă că erau în număr de cinci şi să recunoască uniforma pe care o purtau.

— *Los rurales*!… Murmură ea gâfâind de groază… Nenorocire mie!…

Noii veniţi săriră jos de pe bidiviii lor. Alferezul care-i comanda se repezi cel dintâi spre uşă în care lovi răsunător cu pumnul.

— Hei! E acolo cineva?… În numele legii, răspundeţi! Sunt *los rurales!*

Cei cinci oameni mai aşteptară câteva minute în faţa haciendei dărăpănate, gata de orice eventualitate, îşi scoaseră revolverele din tocuri.

— Nu răspunde nimeni… Deschideţi, sau spargem uşa!

Cu inima strânsă ca într-un cleşte, Mercedes auzi un zgomot de paşi grăbiţi în sala de jos. Atenţia ei fiind concentrată asupra noilor veniţi, nu putuse prinde cuvintele pe care le adresase Porfirio lui Pedro şi fiicei lui înainte de a urca sus.

— Aşteptaţi! Viu îndată!… se auzi în sfârşit vocea fetei care cobora val-vârtej scara, după ce condusese sus pe omul cu fularul violet.

— *Caramba!* Ar fi şi timpul!… O să prindem mucegai

aşteptându-te!

Uşa se crăpă puţin şi în deschizătură apăru silueta Pepitei care ţinea în mână o torţă.

— Intraţi, caballeros... Sunteţi aici ca la dv. acasă!... spuse tânăra fată cu glas sigur...

— Ia te uită!... Cred că nu mă înşel! E Pepita! exclamă îndată alferezul. Vasăzică tot în cuibul ăsta de bufniţă te găsesc? Credeam c-ai şters-o demult de aici cu canalia de taică-tău!

Fata nu răspunse ci se trase în lături ca să lase să treacă cei cinci bărbaţi.

— *Carajo!... Buenos tardes, amigo!* Iar am dat de voi! Da' ce faceţi prin stâncăraia asta sălbatică? Aţi fi având iar ceva pe cuget şi v-aţi retras aici de ochii autorităţilor? Da precum vedeţi când *rurales* caută pe cineva, nu se sperie nici de Hacienda fără Nume, oricâte s-ar spune despre ea...

Pedro părea că nu se sinchiseşte câtuşi de puţin de cuvintele ce le îndruga şeful jandarmilor...

— Ochii mei sunt închişi pe veci pentru lumină... Iacă de ce ţine Pedro la singurătate... Aici în munţi îşi aşteaptă paşnic moartea!...

Alferezul ridică din umeri:

— Dumnezeu a făcut un mare serviciu poliţiei în ziua în care te-a lipsit de vedere, răspunse el. Când aveai doi ochii buni, de câte furturi te-ai făcut vinovat hai, i-a spune?... Eu zic că de cel puţin o sută!...

Navajul se grăbi să protesteze:

— Vorbiţi cu păcat!... Pedro e om cinstit.

— Cunosc eu veşnicul tău cântec. Mi l-ai mai căutat şi cu alte prilejuri, pe vremea când aveam mai des de-a face prin Salinas.

— Vezi că, *los rurales* şi poliţia n-au avut niciodată dovezi..

— Eşti o vulpe bătrână, Pedro!… Dacă am fi putut avea dovezi împotriva ta, de mult ai fi putrezit prin închisori, afară numai daca judecătorii, ca să simplifice lucrurile, nu te-ar fi condamnat la spânzurătoare!…

— Nu se execută un nevinovat!…

— Prezenţa ta la Hacienda fără Nume mă face să cred că ne-ai putea da nişte informaţii foarte preţioase…

— Informaţii preţioase?… Eu?… De când trăiesc departe de lume… ce mai ştiu eu?

— Ia mai lasă palavrele!… Ai să răspunzi şi tu şi fiică-ta, la întrebările pe care am să vi le pun…

— *A la disposicion de Usted,* senor alferez…

— Hai, intraţi, iar voi băieţi vegheaţi să nu iasă nimeni!

Alferezul se întoarse spre oamenii săi care tot mai ţineau revolverele în mână şi care scotoceau prin cameră… Fără a rosti un singur cuvânt se duseră de se postară în cele patru colţuri ale încăperii, pe când şeful lor se aşeză pe un scaun.

Pepita aştepta, nemişcată, observând mişcările neliniştitorilor ei musafiri… Ar fi căutat zadarnic cineva să citească pe chipul ei nepăsător cea mai mică urmă de emoţie…

— Ai să-mi răspunzi tu mai dintâi, mititico, spuse atunci alferezul făcând semn metisei să se apropie… *Madre de Dios!* Nu mi-aş fi închipuit niciodată că te-ai resemna astfel să te laşi de meserie. Câştigai mult pe vremuri…

— De meserie, senor alferez? Nu ştiu, zău, ce vreţi să spuneţi!…

— Ia nu mai face pe mironosiţa! Toată lumea ştie că treceai drept una din cele mai primejdioase hoaţe din California de Jos! De câte ori nu mi-am dorit să te

înhaţ!

— Senor alferez vrea să glumească!

— Niciodată în viaţa mea n-am vorbit mai serios. Eşti şireată foc, mititico şi n-a izbutit încă nimeni să te prindă asupra faptului!

— Pepita nu se simte cu nimic vinovată.

— Fireşte, răspunse şeful izbucnind în râs, hoţul nedovedit e om cinstit!… Dar răbdare! Râde mai bine cine râde la urmă.

Pe când alferezul, o hărţuia astfel, metisa nici că se clintise… Alferezul se încăpăţâna, fără de succes însă, să descopere pe chipul ei cea mai mică expresie de jenă. Dar nici o fibră a feţei nu-i tresărea.

— Îmi închipui, totuşi, că senor alferez n-a bătut atâta drum cu oamenii lui ca să-mi spună toate astea?… Sunteţi plini de praf de sus până jos…

Şeful îşi răsucea nervos mustăcioara neagră.

— Nu, desigur nu ca să stau de palavre cu tine, Pepita… Am venit încoace să căutăm o femeie care s-a refugiat prin ponoarele astea… De trei zile o tot căutăm… S-a pus şi un premiu mare pentru prinderea ei… De vreo trei ceasuri i-am pierdut urmele… Din fericire unul din oamenii mei a dat iar de ele pe la asfinţitul soarelui… Nu încape nici o îndoială că fugara s-a îndreptat spre ruinele în care locuieşti tu cu taică-tău şi totul mă face să cred că i-ai dat adăpost…

În tot cursul cuvintelor acestora, Pepita nu căutase să întrerupă pe temutul vorbitor… O cută ironică i se desenă în sfârşit la colţurile gurii…

— Vasăzică, senior alferez, femeile vă dau mai mult de furcă decât toţi *salteadores* de prin locurile astea!

— Nu-mi arde de fel de glume, mititico… Răspunde-mi fără ocoluri: Ai văzut-o pe femeia aceea?… Ai vorbit cu ea?…

Metisa deschise nişte ochi mari miraţi…

— Care femeie, senor alferez?…

— Aceea de care ţi-am vorbit adineauri… Eşti cam grea de cap, pe cât văd!

— N-am văzut nici o femeie pe aici, nici tata, nici eu!

— Nu-i asta întâia ta minciună. Ceea pe care o căutăm a izbutit să apuce pe brâna care duce la Hacienda fără Nume. S-a oprit aici, sunt sigur!

— Şi chiar şi un călăreţ a trecut după ea, adăugă unul din *rurales* care rămăsese lângă uşă…

— Auzi?… E de mirare ca să nu fi văzut pe nimeni!

— Şi totuşi, e adevărul adevărat, senior alferez!…

— Cum mai şti să minţii Ascultă afacerea ţi-ar putea aduce un câştig bun! Ce folos să te încăpăţânezi aşa? Ştii doar că s-a făgăduit un premiu pentru prinderea femeii!

— De s-ar făgădui şi o mie de dolari, n-aş avea ce face, întâmpină metisa. N-am văzut pe nimeni.

— Las' că taică-tău o să-şi dezlege mai uşor limba! Joci un joc prea periculos! Te expui să fii acuzată de complicitate cu fugara, împotriva căreia avem mandat de arestare!

Un râs fraged însoţi ultimele cuvinte ale alferezului:

— Glumiţi, senior alferez!… Nu mă poate nimeni acuza de complicitate cu o femeie pe care n-o cunosc, pe care n-am văzut-o în viaţa mea!…

— Minţi!

— Senior alferez…

— Îţi spun că minţi! Fugara a trecut pe brână… Numai dacă o fi având aripi, s-o fi putut refugia într-altă parte! O să-ţi pară rău de purtarea ta de adineauri… Nădăjduiesc că Pedro se va arăta mai înţelegător. Ştie că nespunând adevărul şi-ar putea atrage mari neplăceri…

Orbul, care asistase în tăcere la interogatoriul Pepitei, se grăbi să răspundă:

— Fiică mea spune adevărat, senior alferez… N-am văzut pe nimeni…

— Fireşte, ştiu prea bine de văzut n-ai văzut nimic! Tu eşti orb! Dar ai urechi bune, Pedro!… Desigur c-ai auzit ceva… Tu trebuie să ştii că fugara e pe aici…

— Dacă ceea pe care o căutaţi ar fi aici ar trebui să ştiu şi eu, nici vorbă. Toată ziua am stat chircit lângă uşă.

— Destul! O să procedăm atunci la o anchetă şi o să scotocim ruina prin toate ungherele… O să vedem dac-aţi fost de bună credinţă…

— Cum poftiţi, senior alferez. Am să vă însoţesc chiar eu cu torţa în mână, răspunse metisa…

În refugiul ei, Mercedes, gâfâind nu pierduse nici un cuvânt din convorbirea celor din sală. Lungită jos pe podea putea vedea pe alferez luând interogatoriul. În fiecare clipă se aştepta s-o audă pe fiica navajului denunţând-o. Uimirea ei nu mai cunoştea margini constatând că Pepita se ţinea bine stăruind s-o protejeze… Nici momelile premiului nici ameninţările şefului nu izbutiseră s-o facă să o trădeze pe protejata ei…

Pe când fugara sta ca pe ghimpi, întrebându-se cum va putea scăpa de investigaţiile care aveau să urmeze dintr-un moment într-altul, omul cu fularul violet îi pândea şi el pe noii veniţi… Părăsind încăperea pe care i-o dăduse metisa înainte de sosirea grupului, se aventurase până la scară şi, pitit în întuneric, asculta şi el cu încordare interogatoriul.

Alferezul tocmai se ridicase ca să înceapă percheziţia cu oamenii săi, când Pepita îl opri un moment cu un gest.

— Trebuie să fii tare obosit, senior alferez? Până nu urcaţi să cercetaţi încăperile haciendei, n-aţi pofti să vă răcoriţi puţin? Avem nişte tequila straşnică.

Şeful se opri locului timp de câteva clipe. De sete, ce-i drept, îi era grozav… Părea că şovăie, pus la grea încercare…

— Şi de unde, mă rog. Ai furat o tequila aşa de straşnică? mormăi el în sfârşit.

— Furat? E un cuvânt cam prea ture, senior alferez, protestă metisa. Am descoperit-o şi eu prin pivniţele haciendei!

— Aha! Hacienda are pivniţe?

— Hrube… Adevărate subterane, senior alferez!

— Se prea poate atunci să dăm prin pivniţe peste niscai persoane care se tem să aibă de-a face cu reprezentanţii autorităţii, hai?…

— Dacă ţii d-ta cu tot dinadinsul, senior… din partea mea ar fi urât să mai spun ceva… Sunt gata oricând să vă însoţesc dacă vreţi să căutaţi prin pivniţe… Dar până una alta odihniţi-vă puţin!… Şi aveţi mare nevoie! …

Cei patru rurales, ale căror haine erau albe de praf, adresară şefului lor o privire rugătoare. Propunerea Pepitei le părea nespus de ispititoare.

— Ei, haide, ia să bem câte un pahar din *tequila* ta aia straşnică, înainte de a porni la percheziţie, declară în sfârşit alferezul. Oamenii mei sunt morţi de sete, după goana de peste zi. Mare minune că nu ne-am rostogolit în fundul prăpastiei.

O fulgerare lumină privirea întunecată a metisei. Ducându-se la un dulap vechi, care se afla lângă uşă, îl deschise şi scoase cinci pahare pe care le puse pe o masă şchioapă.

— *Madre de Dios!…* Hacienda asta e un adevărat

han! exclamă alferezul. Hai, apropiaţi-vă, băieţi… Să bem pentru prinderea blestematei celeia de fete care ne-a hărţuit atâta şi ne-a scăpat pân-acum, cu atâta de dibăcie, printre degete…

Cei patru bărbaţi nu lăsară să li se repete invitaţia.

Stând cu spatele spre ei, înainte ca cei cinci să fi putut observa ceva Pepita turnă în sticla de tequila nişte picături dintr-o sticluţă, scoasa repede din cingătoare.

— Poftiţi! spuse ea, întinzând celor cinci bărbaţi, o tavă de lemn.

Nemişcat lângă scară, Porfirio nu părăsise din ochi pe Pepita.

— Afurisită fată!… mormăi el. Ce blestemăţie pune la cale?…

În primul moment, plecându-se repede peste balustrada scării, omul cu fularul violet se gândi să intervină, cu riscul de a-şi da pe faţă prezenţa, dar se răzgândi îndată. Un zâmbet ironic îi flutură pe faţă.

„La urma urmelor, poate că mai bine aşa! Asta ar simplifica multe lucruri!” îşi spuse el ţinând-o mereu sub observaţie pe metisă, care, netulburată, umplea acum paharele celor cinci musafiri nedoriţi.

Capitolul 6
EFECTELE NARCOTICULUI

— Noroc!.. Noroc la arestarea fugarei!... Ciocniră şi dădură pe gât paharele pline.

— Acum, la lucru!... ordonă alferezul. Eu, cu Domingo şi cu Leon o să coborâm. Jose şi Lupez au să rămână aici. La cea mai mică bănuială, descărcaţi un foc de revolver ca să ne-nştiinţaţi. O să venim fuga sus ca să vă sărim într-ajutor. Şi mai ales fiţi cu ochii-n patru la căpcăunul ăsta de Pedro! Când om termina cu pivniţele, inspectăm apoi sus!

— Înţeles, alferez!...

— Hai, fetico, ia torţa. Arată drumul!

— Pe-aci, senior alferez... Băgaţi de seamă... Sunt vreo cincisprezece trepte!... Încet, să nu cădeţi!...

— Ia-o tu înainte, mititico. Şi să nu te puie dracu să fugi pe undeva... că trag.

— Nici o grijă!... Şi ridicând chepengul mâncat de cari ce închidea intrarea subteranei, fata o luă pe scară-n jos.

— Brr!... Ce vânt rece suflă de jos! făcu Domingo. Vezi, fată să nu se stingă făclia!...

Timp de cinci minute, cei trei rurales continuară să înainteze, pas cu pas, în cea mai mare tăcere, îndărătul metisei. Pepita păşea mlădie. Ajunsese într-un gang destul de strâmt care se prelungea înaintea ei şi prin care îi vârâse pe cei trei.

— Ciudat lucru! bolborosi Domingo, ducând mâna la frunte... Mă doare capul!

— Hai, hai, mergi secătură! îi tăie vorba alferezul. N-

avem vreme de pierdut!…

— Nici mie nu mi-e prea bine!… încredinţă Leon care închidea şirul..

— Apleacă-ţi capu, senior alferez… Să nu te loveşti de boltă… Ne apropiem de hrubă!… La stânga… intrăm în întâia hrubă!…

— Întâia?… De ce, sunt mai multe?

— Şapte, în cap, senior alferez.

— Ptiu! Fir-ar ale dracului… Şapte!…

Cu dosul palmei, alferezul rupse nenumărate pânze de păianjen care atârnau în calea lui. Îi venea uneori cam greu s-o urmeze pe metisă care se depărta mereu cu pas uşor, ridicând torţa pâlpâitoare deasupra capului ei…

Uneori Domingo şi Leon lăsau să le scape strigăte de spaimă… Liliecii, cu sutele care îşi aveau cuiburile pe acolo, speriaţi de lumina torţei le atingeau feţele cu aripile:

— Ah, ce am! Mi-e rău!… gemu curând Domingo, trecându-şi mâna plină de praf pe fruntea îmbrobonată de sudoare.

Exasperat, şeful se întoarse să-i tragă o ceartă interiorului său, când deodată, scoase un strigăt de uimire… Domingo căzuse lat la pământ.

— Ei!… Ia te uită!… Opreşte, Pepită! Apropie-ţi facla!..

Pepita se supuse îndată la ordinul alferezului.

— Hai, hai ridică-te!… Şi nu te mai ţine de glume proaste…

— Dar… Nu pot… alferez… Mi-e capul greu… Mi-s membrele înţepenite…

Leon se repezise şi el în ajutorul camaradului, dar, abia se chircise lângă el că trebui să se sprijine şi el de zidul gangului.

— Şi eu nu mă simt bine… alferez… O moleşeală…

Nu putu continua vorba… Cuvintele i se sugrumau în gâtlej… Se agăţă de mâneca şefului său, încerca cu desperare să se ridice; dar se rostogoli greoi lângă Domingo, care zăcea acum cu braţele strânse pe inimă, în mijlocul trecerii…

Subita indispoziţie care pusese deodată stăpânire pe cei doi inferiori ai săi inspira alferezului cele mai îndreptăţite temeri. Privirile lui se întoarseră deodată spre metisă:

— *Demonio*!… Ne-ai otrăvit, blestemato! *Tequila* ta…

Nenorocitul voi să strige, să ameninţe… Nu-l mai ţineau picioarele. Răul care doborâse pe cei doi tovarăşi ai lui punea cum stăpânire şi pe el.

— Ticăloaso!

Întinzând cu o mână tremurătoare revolverul, alferezul voi s-o ţintească pe Pepita care-l privea netulburată. Arma îi scăpă înainte de a fi putut trage şi se nărui pe trupul lui Domingo, bolborosind un ultim blestem.

Metisa nu zăbovi multă vreme lângă cei trei bărbaţi. Se plecă, ridică revolverul şi se îndreptă repede spre ieşirea subteranei. Întinzând mâna, ridică chepengul cel greu, apoi, furişându-se în sus pe scara care conducea la camere, privi cu teamă în juru-i.

Un zâmbet înflori curând pe chipul Pepitei. La dreapta vetrei zări silueta lui Pedro, ce sta liniştit pe un scăunel. Ceva mai departe se zăreau, lungite pe jos două siluete nemişcate… Los rurales pe care alferezul îi lăsase lângă navajo căzuseră într-un somn adânc şi ei.

— Ei, fetiţo?…

— Gata tot, padre… Nu mai avem de ce ne teme de acum!

Indianul se ridică numaidecât.

Văzându-l pe Pedro în clipa aceasta, nimeni n-ar fi putut crede că e acelaşi personaj de adineauri… Umerii lui încovoiaţi se înălţaseră… Aruncând cât colo băţul, nu mai umbla bâjbâind, iar ochii lui care recăpătaseră o strălucire ciudată se aţinteau asupra metisei! Orbirea de care fusese lovit nu era decât o prefăcătorie.

— Bine jucaşi, fata tatei!… Vom avea de acum câmpul liber!…

— Încă nu, padre!… Să nu-l uităm pe Porfirio! E cel mai primejdios din toţii Dacă ar bănui vreodată că nu eşti orb…

— Nu-l uit! Îi vine şi lui rândul. Mult n-are să ne mai tulbure, căci morţii nu vorbesc!

Şi rostind aceste cuvinte, indianul duse mâna la plăseaua cuţitului care-i atârna într-o teacă de brâu.

— Prudenţă, padre!… Stai! N-auzişi ca un trosnet?

Navajul şi fiica lui rămaseră nemişcaţi trăgând neliniştiţi cu urechea şi privind fix scara.

— E tot în camera lui, fetiţo, şopti Pedro după câteva clipe. Pesemne că nici el nu ţinea să dea ochi cu rurales…

— Omul acesta e şiret ca un drac împeliţat. Încă odată îţi spun, tată, trebuie să fii cu mare băgare de seamă.

— Dar giuvaierurile senoritei, cui le laşi? Doar n-o să pierdem din mâini o ocazie atât de minunată!

— Las pe mine! Când are să vie momentul, am să ştiu eu ce să fac.

— Cu toate aceasta, înainte de orice, trebuie să ne descotorosim de Porfirio.

— Rişti să trezeşti bănuielile Senoritei. Dacă şi-ar închipui cât de cât că…

— De Senorita nu mi-e frică mie!

— Uiţi că e înarmată cu un revolver?

— Ce-i drept, mai bine am fi făcut dacă i-am fi dat şi ei un narcotic, ca jandarmilor. Totul ar fi fost acum mai simplu!

— Ai dreptate, dar n-aveam încotro. Când mă gândesc că şi Porfirio ăsta era cât pe ce să bea, când a venit rurales… Uite-i paharul, e încă plin! Îl ascunsesem în dosul sobei. Noroc că nu l-au văzut afurisitul ăsta de alferez şi oameni lui! Dacă l-ar fi descoperit, vai şi amar de noi ar fi fost!

Tatăl şi fiica stăteau acum de vorbă în şoapte.

— Ce dracu o fi căutând Porfirio pe-aici? spunea Indianul, după o tăcere de câteva secunde.

— *Santa Madre!* Fără îndoială că giuvaierurile l-au atras aici. Şi dacă nu i-o luăm înainte, putem să le spunem rămas bun!

— Acum ori niciodată, fetiţo!… Mă duc sus!

— Nu, Padre, lasă-mă pe mine, eu am să izbutesc mai uşor.

— Vezi numai să nu fii imprudentă!… Câtă vreme are să fie în hacienda Porfirio ăsta, eu unul n-am să pot fi liniştit.

— Puţină răbdare, padre! Şezi jos şi redevino orb pentru câteva clipe! Porfirio nu trebuie să bănuiască nimic…

Metisa duse apoi degetul la buze. Apoi urcă scara şi se aventură fără zgomot pe coridor.

În două trei minune Pepita, care evita să provoace cel mai mic scârţăit, ajunse în pragul adăpostului în care-l condusese pe omul cu fularul violet. Ţinându-şi răsuflarea, lipi urechea de tăblia uşii. Temerile ei se risipiră însă îndată, când desluşi zgomotul unei respiraţii regulate. De bună seamă că Porfirio, numai auzind nimic şi istovit de lungul drum călare pe care-l

făcuse la sfârşitul serii, adormise adânc.

Ca să nu fie văzută, metisa nu-şi luase torţa dar cunoscând locurile umbla uşurel ca o pisică. Deodată rămase încremenită: auzise un foşnet uşor… Rămase lipită de perete cu inima bătând… Pe lângă ea ţuşti un şobolan mare.

— *Santa Virgen!* Nebună ce sunt! murmură ea făcându-şi cruce.

Pepita se apropie în vârful picioarelor de camera senoritei. Mai avea doi paşi până la uşă, când un strigăt disperat rupse tăcerea nopţii făcând-o să tresară.

— Pepita!… Ajutor!…

Tânăra fată nu stătu o clipă pe gânduri. Recunoscuse vocea fugarei. Repezindu-se la uşă, o împinse cu lovitură de umăr apoi şi rămânând o clipă în prag întrebă:

— Ai strigat, senorita?

— Repede! Vino-mi într-ajutor, repede!

Metisa putu atunci deosebi silueta Mercedesei care se lămurea vag lungită pe podea. Un strigăt de surprindere îi scăpă când constată că fugara zăcea legată cobză.

Nenorocita se zbătea cu furie să-şi desfacă legăturile… Nu reuşise până acum să scape decât de căluşul pe care misteriosul ei agresor i-l legase peste gură.

— Mai iute! Dezleagă-mă!

Pepita, îngenunchiată se căznea cu mâinile cu dinţii să desfacă nodurile prizonierei. Părul acesteia, lung şi negru, i se revărsase pe umeri; părea istovită de zbucium.

— Giuvaericalele… Pepita!… Săculeţul cu giuvaericale! gâfâi ea.

Metisa sări ca aruncată în sus de un resort:

— Ce-ai spus, senorita?

— Săculeţul cu giuvaericale... furat!... Dispărut!...

— Furat? Dispărut?... Nu se poate!

— Vezi şi tu singură!... Şi Mercedes îi arăta căpeţelul de sfoară ce-i mai atârna la cingătoare.

Pepita rămase împietrită.

— Dar ce s-a întâmplat senorita?

— Am fost atacată.

— Atacată? Dar de cine?

— De Porfirio, probabil. Mi s-a părut că-i recunosc glasul.

— De Porfirio?... Nu-i cu putinţă!

— E, vai, foarte adevărat. Atenţia îmi fusese abătută câtva timp de un grup de călăreţi care sosiseră...

— Da, cinci rurales, care au venit să te caute. Fii pe pace nu le-am spus nimic!

— Ştiu! Scândurile podeli au crăpături mari între ele. Mă lungisem jos ca să prind vorbele ce-ţi spunea alferezul... Îţi mulţumesc că nu m-ai trădat.

— Jurasem pe cruce, senorita... Dar urmează.

— Alarmată de vorbele ruralilor, nu băgai de seamă că cineva năvălise în adăpostul meu...

— Blestematul de Porfirio!

— De nu o fi fost individul a cărui umbră mă speriase acum câteva ceasuri.

— Ba Porfirio cred. L-am ascuns şi pe el sus, când au bătut la uşă ruralii.

— Ce nesocotinţă! Când s-a aruncat asupra mea, mi-era cu neputinţă să deosebesc cine e. Tocmai pândeam ţinându-mi răsuflarea, ce se întâmpla jos. Tu oferiseşi alferezului şi oamenilor lui câte un pahar de tequila... Spre uimirea mea, observam că le vărsai în carafa lor conţinutul unei sticluţe...

— Făceam asta ca să o salvez pe senorita… Am şi reuşit mai bine decât nădăjduiam. Acum alferezul cu ai lui sunt cufundaţi într-un somn adânc… pe multe ceasuri.. De ei nu mai ai ce te teme… Dar spune, spune mai departe.

Mercedes oftă şi-i apucă mâna:

— Tocmai plecai cu ei spre pivniţă când, deodată, simţii o mână abătându-se pe umărul meu. O voce îmi strecură în ureche:

— Nicio vorbă! Niciun gest – că trag!

— Vrui să mă-ntorc. Dar mă orbi fâşia luminoasă a unei lămpiţe electrice.

— Ar fi trebuit să mă strigi, senorita.

— Aş! Mai întâi de toate, că simţeam ţeava rece a unui revolver pe care agresorul meu invizibil mi-o apăsa tare de ceafă. Şi apoi, de strigam, îi alarmam pe *rurales,* atrăgându-i încoa, arătându-le că au mers pe urma cea bună!…

— Aşa-i! Ticălosul şi-a ales bine momentul!

Întinsă mereu cu faţa-n jos, nu puteam nici să-ncerc vreo mişcare, nici să-l văd. Peste câteva clipe, simţii mâna lui alunecând, cu un cuţit, de-a lungul taliei mele şi oprindu-se în dreptul cingătoarei… Hârşti! Şi săculeţul cu bijuterii căzu pe podea… Vrui să protestez, să-ntind mâna ca să-mi apăr singurul avut ce-mi rămânea. Neîndurat, omul mă îmbrânci, apoi, înhăţându-şi prada, o vârî în buzunar.

— Pe urmă, te-a legat?

— M-am zbătut cât am putut, dar era mai tare. În mai puţin de cinci minute izbutise să mă lege fedeleş cu un lassou ce-l adusese cu sine. Ne mai ştiind cum să-i scap din mâini, vrui să strig, fie ce-o fi, nepăsătoare de cealaltă primejdie! Dar nici un sunet nu-mi ieşi din gâtlej… Banditul îmi făcuse un căluş

strâns, cu fularul lui – fularul ce-l vezi colo pe jos.

Pepita înşfăca lucrul ce i-l arăta fugara. Apropiindu-se de fereastră, îl privi la lumina luni.

— Porfirio, declară ea în şoaptă. E fularul violet ce-l purta la gât.

— Dar, acum... am putea poate să-i smulgem săculeţul. Numai să nu fi plecat din hacienda?...

— E tot aici, senorita. Trecând adineauri, i-am auzit răsuflarea.

— Atunci repede! Unde mi-o fi revolverul? Blestem!... Mi-a luat şi revolverul!...

— Linişteşte-te, senorita! Porfirio este un adversar de temut, dar, răbdare, îţi făgăduiesc că n-o să-mi trebuiască mult timp ca să-i iau înapoi giuvaericalele dumitale!

— Ia seama!... N-ai nici o armă la tine!

— N-am nevoie de armă, senorita! Am aici un praf care mă va ajuta să-l fac pe blestematul ăsta nepericulos pentru un moment.

Fata indianului îi arăta lui Mercedes o punguţă din piele de şopârlă ce-o purta atârnată la gât.

— Şi ce-o să faci?

— D-ta aşteaptă-mă numai aci... Am să fac ce trebuie!...

Fugara vru să răspundă, când, deodată, Pepita duse un deget la gură. Un trosnet uşor se auzise din gangul de-a lături. Părea că se apropia cineva tiptil de uşa camerei în care cele două femei aşteptau, speriate, reţinându-se bătăile inimii.

— El e! suflă Pepita la urechea Mercedesei... Vrea să iasă.

— Dar dacă vine iar la noi!

— N-avea grijă, senorita. I-auzi... Se îndreaptă către scară. Nu încape îndoială că vrea să scoboare jos să-şi

ia calul şi să fugă cu prada. Dar n-o să-i meargă aşa lesne! Am să mă pun luntre şi punte ca să-l împiedic să-şi execute planul! Las' pe mine!

— Bagă de seamă! Te primejduieşti... Mercedes n-avu vreme să-şi sfârşească sfatul. Metisa o şi ţâşnise pe uşa şi se strecura pisiceşte prin gang...

Capitolul 7
ÎNTRECERE ÎNTRE HOŢI

Faptele se petrecuseră într-adevăr aşa cum îi povestise Pepitei fugara. Omul cu fularul violet se oprise o clipă în nemişcare la capătul coridorului, lângă scară. Aplecat deasupra rampei de fier, îi putuse vedea pe alferez şi pe cele două ajutoare ale lui îndreptându-se spre intrarea pivniţei, călăuziţi de fiica indianului.

„Aş pune rămăşag pe orice, îşi spuse aventurierul, că mititica asta pregăteşte acestui simpatic alferez şi oamenilor lui o surpriză din cele mai neplăcute… Tare m-aş mira dacă şireata asta n-a turnat în băutura pe care a servit-o adineaori jandarmilor vreun narcotic!”

De altfel Porfirio nu avu mult timp de aşteptat ca să se încredinţeze că avea dreptate. Cei doi călăreţi care rămăseseră cu orbul păreau că se simt din ce în ce mai rău. Unul bolborosea cuvinte fără şir, în timp ce camaradul lui ducea mereu mâna la frunte.

Nu ei atrăgeau însă atenţia omului cu fularul violet, ci orbul. În timp ce metisa dispărea prin gura pivniţei, urmată de cei trei rurales. Pedro rămăsese nemişcat pe scăunelul lui, adus din spate sprijinit în băţul lui, părea nepăsător faţă de tot ce se petrece a în jurul lui; puţin câte puţin însă, Porfirio putea observa la el o ciudată schimbare de atitudine. Întorsese încet capul şi arunca mereu pe furiş privi înspre cei doi rurales. Buzele lui schiţară un zâmbet când constată că pe vecinii lui abia îi mai ţineau picioarele.

— Ciudat! mormăi unul din ei. Nu ştiu ce să fie cu mine… Îmi vine ameţeală.

— Şi mie la fel, spuse cel de a doilea. Trebuie să fie afurisita asta de tequila!

Câteva secunde, cei doi rurales mai schimbară frânturi de fraze fără şir. Limba li se împleticea. Se întrerupeau mereu ca să caşte… În cele din urmă, nemaiputându-se ţine pe picioare, se trântiră pe scăunelele lor, puseră coatele pe masă şi-şi rezemară capul pe braţe…

„Aşa, vasăzică! îşi spuse Porfirio, tot ascuns în umbră. Puşlamaua asta bătrână şi fiică-sa se pricep să-şi aranjeze treburile, n-am ce zice! Probabil că, în pivniţă, alferezul şi ceilalţi n-o duc mai bine!”

Acum, aplecat uşor înainte, Pedro părea că-i observă atent pe cei doi oameni. Nu pierdea nici una din mişcările lor. În ochi îi scăpăra o lumină ciudată.

— Puşlamaua îşi ştie meseria! Dar răbdare! Totul mă îndeamnă să cred că nu tu, dragul meu ai să ai ultimul cuvânt. Îţi lasă gura apă după giuvaieruri? Pofta-n cui!

Omul cu fularul violet îşi întrerupse brusc şirul gândurilor şi făcu câţiva paşi îndărăt. Se temea ca metisa să nu se-ntoarcă în sală după ce lăsase în subterană pe alferez şi pe cei doi rurales cufundaţi într-un somn frate cu moartea.

Cei doi musafiri ai Pieii Roşii dormeau şi ei duşi, cu jumătatea de sus a trupului pe masă. Acum mersul lucrurilor avea să se accelereze. Trebuia ca aventurierul s-o ia înainte şi să răpească celor doi locuitori ai Haciendei fără Nume roadele îndrăzneţului lor plan.

Porfirio făcu câţiva paşi pe coridor, apoi duse mâna la brâu şi scoase o lanternă electrică. Se auzi un ţăcănit scurt şi un con de lumină ţâşni în beznă.

O clipă omul cu fularul violet plimbă împrejuru-i lumina lămpii. Recunoscu imediat ascunzătoarea unde-

o dusese metisa, pe fugară.

— Acum, la lucru!

Stingând lampa, Porfirio se strecură fără zgomot de-a lungul peretelui. Deasupra capului vedea cerul înstelat. Noaptea, luminoasă, îl ajuta să se orienteze.

În câteva clipe, omul cu fularul violet ajunse la uşa camerei în care se afla Mercedes, scoase revolverul şi înaintă în vârful picioarelor până în prag.

O rază de lună pătrundea înăuntru. La lumina ei, Porfirio zări de la prima privire fata, care se întinsese pe duşumea ca să vadă ce se petrecea, jos.

Un zâmbet de satisfacţie apăru pe faţa aventurierului. Cea pe care îşi propunea s-o atace prin surprindere era în neputinţă de a se apăra, de aceea nu stătu pe gânduri, ci trecu la fapte. Intră ca o furtună în ascunzătoare, se aruncă asupra lui Mercedes şi punându-i revolverul la tâmplă, îi ordonă să nu scoată un cuvânt, să nu facă o mişcare; apoi, orbind-o pe nefericită cu fascicolul luminos al lanternei lui electrice îndreptate spre faţa ei crispată de spaimă, o întrebă în şoaptă:

— Giuvaierurile! Unde sunt giuvaierurile?

Tânăra fată nu răspunse. Groaza îi luase graiul. De altfel Porfirio nu avea de ce să-i mai pună întrebări: privirea lui se oprise asupra săculeţului de piele care cuprindea faimoasele giuvaeruri.

— Aici ţi s-a înfundat, frumoaso!

Fără să înceteze să-şi ameninţe prizoniera cu revolverul, omul cu fularul violet scoase cuţitul din brâu şi tăie repede cureluşa cu care era legată gura sacului Apoi, aruncând la iuţeală o privire înăuntru, se încredinţă că erau într-adevăr giuvaerurile la care făcuse aluzie.

— Rău îmi pare că pungaşul cela de Pedro şi fiica lui

sunt pe-aici, murmură el apoi. Ne-am fi răfuit mai pe-ndelete. Dar fii pe pace, partida e numai amânată. Ai să ai veşti de la mine mai curând decât crezi.

Cu ochii holbaţi de groază şi cu faţa albă ca moartea, fata nu schiţă nici cel mai mic gest de rezistenţă; desfăşurând atunci un lasou pe care-l purta în jurul brâului, Porfirio o reduse complet la neputinţă. Când tânăra fată fu legată cobză şi cu totul în neputinţă de a mai face o singură mişcare, îi legă gura cu fularul violet pe care-l avea la gât; în sfârşit ieşi repede din cameră şi se duse în încăperea unde-l călăuzise cu puţin înainte metisa.

Porfirio trase uşa în dosul lui, îşi aprinse din nou lanterna şi apoi, ghemuit într-un colţ, începu să examineze conţinutul săculeţului.

— Colierul de perle… inelele, rubinele, briliantele… Sunt toate! Aşadar nu mi-am pierdut vremea în zadar!

Un foşnet uşor care venea de pe coridor îi întrerupse monologul… Stinse brusc lanterna şi se întinse în grabă pe paiele care se aflau într-un colţ; apoi, ascunzând săculeţul de piele şi cuprinsul lui, aşteptă.

Se scurseră aşa câteva minute. Se auzi un nou trosnet, ceva mai depărtat. Atunci Profirio se ridică într-un cot.

— Ce dracu o fi făcând? se întrebă el, din ce în ce mai curios. Nu pot fi decât Pedro şi fiica lui. Cât despre *rurales*… dorm duşi.

Se ridică încet, cu băgare de seamă şi, cu revolverul în mână, se apropie de uşă, pe care o întredeschise. Putu desluşi o siluetă care se depărta încet, la câţiva paşi de el, în mijlocul culoarului.

Pepita! îşi spuse el numaidecât, recunoscând-o pe metisă…

Fiica indianului nu părea să fi observat prezenţa

hoţului giuvaierelor. Continua să se îndrepte spre ascunzătoarea lui Mercedes.

Drace! Se-ngroaşă gluma! îşi spune Profirio. Hoţomanca asta ştie, cu siguranţă, de existenţa bijuteriilor. Vrea să le fure… Bine am făcut că i-am luat-o înainte!

Profirio îşi dădu însă imediat seama că situaţia avea să devină delicată. Metisa avea să o elibereze pe prizonieră şi să dea alarma. Trebuia aşadar cu orice preţ să iasă din hacienda cu prada lui şi să dejoace vigilenţa Pieii Roşii, care aştepta jos.

Cu mâini tremurânde de înfrigurare, Profirio puse la loc giuvaerurile, în săculeţ apoi, legându-l cu mare grijă de brâu, se aventură spre uşă.

În pragul adăpostului său rămase nemişcat, apoi se aplecă şi constată că pe coridor nu era nimeni. Zadarnic trase cu urechea căutând să surprindă un zgomot cât de mic… Ruinele erau cufundate într-o tăcere desăvârşită.

— Pesemne că Pepita mai e în cameră.

Aventurierul spera că va putea ajunge la scară înainte de întoarcerea metisei. Cu mii de precauţiuni se îndreptă, în vârful picioarelor, spre capătul culoarului, când un zgomot uşor îl făcu să se uite îndărăt.

— Cine-i acolo?

Înainte ca hoţul de giuvaeruri să se fi putut pregăti măcar de defensivă, o umbră se repezi asupra lui. Cu o iuţeală uimitoare, un braţ se întinse aruncându-i în ochi un pumn de piper.

Porfirio, orbit, scoase un geamăt de durere… Atunci Pepita, care îl luase astfel prin surprindere pe întuneric, îi smulse cu îndemânare revolverul.

— Iute! Senorita! Vino-n coace! Ai vreo frânghie?

— Mai am bucăţi din lassoul cu care m-a legat

adineauri ticălosul acesta!

— Adu-le! *Muy pronto!*

Orbit, aventurierul bâjbâia şi se silea zadarnic să scape de Pepita. De mai multe ori strănută. Ochii lui, arşi de piper, îl dureau groaznic.

— Ei, caballero, vroiai să pleci fără să ne spui la revedere? râse metisa. Uitaseşi că mai e pe aici şi Pepita!

Cu toate aerele de siguranţă de sine pe care şi le dădea de faţă cu adversarul ei învins, fiica indianului se simţea încă frământată de temeri nelămurite. Piperul pe care-l avea totdeauna la ea într-o punguţă ca să se poată apăra de eventuali adversari, îi dăduse putinţa de a reduce momentan pe aventurier la neputinţă; dar acum, biruindu-şi durerea grozavă care-l tortura, Profirio se zbătea cu deznădejde. Ar fi reuşit fără doar şi poate să se descotorosească de metisă şi să şi recucerească libertatea mişcărilor, când interveni Mercedes…

Cele două fete reuşiră atunci, de bine, de rău, să lege pe Profirio, în ciuda rezistenţei lui. Ocupată să paralizeze mişcările aventurierului, metisa puse pe duşumea revolverul pe care i-l luase cu puţin înainte.

— Unde sunt bijuteriile? întrebă atunci Pepita.

Nici un răspuns. Porfiro părea hotărât să nu vorbească, dar fugara văzuse:

— Săculeţul îi atârnă la brâu. Iată-l.

— Lasă-mă pe mine, senorita! Dă-te la o parte.

În timp ce Profirio se zbătea cu furie în frânghiile care-l strângeau, fiica indianului dezlegă cu ochi scânteietori de lăcomie gura săculeţului, apoi se dădu brusc la o parte şi se îndreptă în fugă spre scară.

— Lasă-l pe coyotul acesta în plata Domnului, senorita! Urmează-mă!

— Dar *rurales?* întrebă cu glasul nesigur Mercedes.

— Jandarmii? N-ai nici o grijă! Nu mai ai ce te teme din partea lor. I-am adormit pe toţi cu un narcotic. Te poţi încredinţa cu ochii d-tale…

Liniştită de cuvintele acestea, fugara se hotărî s-o urmeze pe metisă. Ajunseră în sala de jos, Pedro aştepta lângă cei doi *rurales* adormiţi.

— Ei? Ai giuvaerurile?

— Iată-i, padre.

Înaintând în întâmpinarea fiicei lui, Pedro, ai cărui ochi ardeau lacomi, întinse mâna şi înhăţă săculeţul pe care-l aducea Pepita.

Mercedes se oprise înmărmurită la piciorul scării.

— Ce vasăzică asta? Ţi-ai recăpătat vederea?

Sprâncenele fetei se încruntaseră brusc. Nu mai înţelegea nimic şi i se părea că e jucăria unei halucinaţii. Indianul, care se mişca adineaori atât de greu, sprijinit în baston, părea că întinerise cu douăzeci de ani şi-şi recăpătase subit vederea.

Pe chipul indianului se ivi un zâmbet sardonic.

— Bunul Dumnezeu a făcut o minune, senorita!… Văd!… Şi fără să mai caute să stea de vorbă cu fugara, Pedro împinse brutal pe unul dintre cei adormiţi, care se rostogoli la câţiva paşi pe duşumea, unde continuă să doarmă în tihnă. Apoi, aşezându-se pe scăunelul acestuia şi deşertând pe masă conţinutul săculeţului de piele, indianul se adresă fiicei lui.

— Apropie torţa, Pepita, să admirăm minunile astea!

Metisa îl ascultă. Nu-şi mai putea lua privirile de la giuvaerurile şi nestematele pe care indianul le examina luându-le una câte una în mână…

— Minunat!… În viaţa mea n-am pomenit asemenea bogăţii!… Straşnică afacere.

Mercedes se simţea cuprinsă din ce în ce mai mult

de teamă. Atitudinea indianului şi a fiicei lui îi părea din cale-afară de suspectă. Timp de câteva clipe îi privi fără să ştie ce atitudine să dea într-o asemenea împrejurare. În sfârşit, nemaiputându-şi stăpâni indignarea se hotărî să vorbească şi schiţă câţiva paşi în direcţia uşii.

— Sacul acesta e al meu! spuse ea cu o voce care tremura puţin… Daţi-mi-l înapoi, vă rog!

Fugara întinsese deja mâna ca să-şi reia sacul, când Pedro o îmbrânci brutal.

— *Atras* senorita! Întoarce-te în camera d-tale!

— Dar sacul…

— Sacul e al celor care au ştiut să-l cucerească!

— Hoţilor!…

Mercedes se îndreptase în toată înălţimea ei, vibrând de furie… Mâna ei cu degetele lungi şi fine se îndreptase spre brâu. Voia să scoată revolverul ca să silească pe navajo să-i dea îndărăt giuvaierurile, dar în loc de asta bătu din picior înciudată. În grabă, îşi uitase arma în cameră.

— De bună seamă că senorita voia sa întrebuinţeze mijloacele cele mari? spuse rânjindu-se indianul, Degeaba!

— Daţi-mi înapoi bijuteriile! Nu-s ale voastre!

Mercedes, cu faţa împurpurată de mânie, îl înfrunta pe Pedro. Atitudinea ei devenise ameninţătoare, dar indianul nu părea câtuşi de puţin impresionat.

— Pentru ultima oară îţi spun, dă-te la o parte, senorita!

— Daţi-mi bijuteriile, altfel…

— Altfel?

— Am să ştiu eu să vă silesc să mi le daţi înapoi!

Buzele lui Pedro se încreţiră într-un zâmbet ironic.

— Fii serioasă, senorita! Gândeşte-te şi d-ta: eşti

lipsită de orice ajutor… Cum speri măcar că ne poţi intimida?

— Vreau bijuteriile! Sunt ale mele!

— Sunt ale d-tale, senorita? Dă-mi voie mă îndoiesc de asta… Dacă le-ai fi obţinut prin mijloacele îngăduite, n-ai fi acum urmărită de un grup atât de mare de călăreţi şi nu s-ar fi pus preţ pe prinderea d-tale!

În timp ce indianul vorbea aşa, Pepita se apropiase de fugară:

— Padre are dreptate, spuse ea. Giuvaierurile nu sunt ale d-tale. Le-ai furat!

— Furat? Ce mişelie!

— Spune că nu-i aşa:

— Dar bine, Pepita, abia adineaori ţi-a fost milă de mine, m-ai ajutat. Cum îl laşi să mă jefuiască? întrebă fugara întorcându-se către vecina ei.

— Devotamentul meu avea un cântec, senorita, răspunse râzând metisa. Dacă n-aş fi sperat că ascunzându-te am să trag un folos mai mare, n-aş fi pregetat să te dau pe mâna alferezului ca să câştig prima făgăduită pentru prinderea d-tale.

Mercedes se făcuse la faţă albă ca varul. Cuvintele puţin încurajatoare ce i le spuseseră indianul şi fiica lui o făceau să înţeleagă acum că nimerise într-o cursă… Nemaiputându-şi stăpâni indignarea, le strigă:

— Mişeilor! Sunteţi nişte mişei.

Pedro ridică dispreţuitor din umeri.

— Linişteşte-te, senorita, nu te pierde cu firea! La urma urmelor, dacă te gândeşti bine, ar trebuie să mulţumeşti lui Dumnezeu că ne-a scos în drumul d-tale. Dacă nu ne-am fi nimerit aici, acum ai fi pe drum spre Salinas, escortată de rurales. Înşelând vigilenţa acestor nobili caballeros şi reducându-i până una alta

la neputinţă, ţi-am dat putinţa să scapi. De ce-ţi mai pierzi vremea cu palavre? Libertatea d-tale înainte de orice! Dacă vrei un sfat sincer – ai face bine să pleci cât mai repede... Calul d-tale aşteaptă nu departe de aici. Dispari din haciendă cât mai e timp!

Dar fugara nu se resemna să lase pradă cinicului aventurier giuvaerurile.

— Bine, atunci păstraţi pentru voi rubinul pe care l-am făgăduit fiicei tale. Celelalte, dă-mi-le!

Pedro fluieră printre dinţi.

— Celelalte? Îţi închipui, senorita, că am să dau cu piciorul averii pe care o am acum în mână şi pe care nimeni nu mi-o poate răpi? Se vede cât colo că nu ştii cu cine ai de-a face.

— Bagă de seamă! Tata...

— Tatăl d-tale! Rău faci că mă ameninţi cu răzbunarea tatălui d-tale! Ştiu cât se poate de bine că nici nu există... cel puţin, cu numele pe care mi l-ai dat adineaori.

— Cum! Sunt senorita Pacheco!

— Asta s-o spui altuia mai prost, senorita. Povestea cu care ai încercat să ne duci de nas e o minciună sfruntată. Cunosc de ani şi ani ţinutul acesta şi ştiu că nu există nici un Pacheco la San Louis. Se vede treaba că găsind aci un biet orb cu fiica lui, izolaţi în munţi, ţi-ai închipuit că habar n-aveau ce se petrece în lume. Ţi-ai făcut prost socoteala şi nimic mai mult!

O clipă, Mercedes rămase înlemnită. Voi apoi să vorbească, dar Pedro o întrerupse cu un gest scurt:

— Din clipa când ai intrat în camera asta, senorita, declară el, ştiam că nu eşti Mercedes Pacheco, ci Mercedes Salazar, faimoasa hoaţă căutată zadarnic de vreme îndelungata de poliţie şi de rurales. Nu frica să nu fii măritată cu un bărbat pe care nu-l iubeşti te-a

silit să te refugiezi în California de Jos, ci dorinţa de scăpa cu orice preţ de oamenii stăpânirii şi să doseşti bine prada preţioasă pe care ai recoltat-o în Mexico şi în celelalte oraşe ale Mexicului.

Capitolul 8
LOVITURĂ DE TEATRU

Declaraţiile lui Pedro o buimăciseră până într-atât pe fugară că rămase ca împietrită. Pepita, care sta mereu lângă ea n-o scăpa din ochi…

— Nu-i adevărat!… se hotărî în sfârşit să protesteze Mercedes. Minţi!

— Am spus adevărul curat, ripostă indianul cu vocea cea mai calmă. De altminteri, totul în purtarea ta indică că am ghicit bine… Faţa ta nu mi-era necunoscută… Poza ta a fost doar atât de des afişată la posturile de *rurales!* Mai mult încă, frica ce o provoca la tine numele poliţiei numai, emoţia care te-a cuprins când ne-ai implorat să nu pomenim de prezenţa ta, toate astea veneau să confirme tot mai mult bănuielile mele.

Mercedes nu mai încercă să protesteze. Atitudinea ei se făcea tot mai puţin ameninţătoare. Îşi da seama că Pedro era acum stăpân pe situaţie.

— Poate că ne-am putea învoi şi să împărţim bijuteriile? încercă ea.

Navajul ridică din umeri ironic.

— Devii mai împăciuitoare…

Tânăra fată făcu un semn de resemnare.

— Constat pur şi simplu că tu eşti cel mai tare. Ai câştigat partida… Dar tu nu poţi uita sforţările pe care a trebuit să le depun, primejdiile la care am fost expusă… E drept deci ca să împărţim pe din două…

— Nu împărţim nimic!

— Vrei să glumeşti?

— De acum încolo bijuteriile sunt ale mele. Le am, le păstrez! Ar fi, zău chiar caraghios, odată ce am putut pune mâna pe pradă, să renunţ la ea de bună voie. Tu ai fost bătută de cei mai pişicheri ca tine. Primeşte legea războiului: Viitorul îţi va da fără-ndoială prilejul să te despăgubeşti. Libertatea ţi-o lăsăm. Socoteşte-te încă fericită!

— Nu, nici în ruptul capului nu pot primi târgul acesta neruşinat!

— Păi, atunci poftim, încearcă de-ţi ia înapoi bijuteriile. Să vedem care-i mai tare!

Mercedes, cât ai clipi din ochi, se aruncă spre el încercând să-i smulgă comoara, dar trebui să se oprească scoţând un ţipăt de durere. Mâna Pepitei îi apucase braţul strângându-l ca într-un cleşte de fier. În acelaşi timp, metisa trăgea din brâu un pumnal lucios apăsându-i-l în piept.

— Ei, hai, poftim de-ţi ia punga, senorita!

Pedro, care nu se clintise din loc, o înfruntă batjocoritor pe fugară. Scoasă din fire. Aceasta voi să se smucească de la Pepita dar o răsucire violentă a braţului o domoli.

— Ce te mai zbaţi astfel degeaba, senorita, făcu atunci indianul. Ţi-o repet: rurales şi Porfirio erau nişte potrivnici mai ceva ca d-ta. Asta nu ne-a împiedicat să-i reducem la cea mai desăvârşită neputinţă. Timp de câteva ceasuri încă n-avem nici o grijă în privinţa lor. De ce să nu profiţi de ceasurile astea?

Mercedes se simţea în prada unei mânii de nespus. Vreme de câteva minute îl cotropi cu cele mai grosolane înjurături. Apoi, gâfâind, după o scurtă pauza, zise:

— Ia seama! Ştii că *ruralesii* sunt numeroşi! Ei mă ştiu prin partea locului. Au să se neliniştească de lipsa

prelungită a alferezului şi a oamenilor lui. Au să vină la haciendă.

Pedro nu păru a se speria.

— Noi n-o s-aşteptăm sosirea *ruralesilor,* senorita. Avem câteva ceasuri înaintea noastră. Cai, slavă Domnului, ne aşteaptă destui lângă ruine. N-avem decât s-alegem pe cei mai buni şi s-o ştergem în galopul galopurilor. Pepita şi cu mine, luăm bijuteriile. Cunosc un pescar în golf, pe care l-am servit şi eu adesea; o să ne ia în barca lui şi o să ne treacă pe coasta Californiei. Totul ne face să credem că o să ne putem strecura teferi şi cu bine prin ochiurile reţelei ce a fost întinsă ca să te prindă în ea.

Tot vorbind, navajul punea la loc cu grijă în săculeţul de piele colierul şi giuvaierurile. Nu sfârşise, când Mercedes, smulgându-se pe neaşteptate din mâna Pepitei, se năpusti asupra lui.

Câteva bijuterii se rostogoliră pe jos; fugara, scoasă din fire, părea a nu se mai sinchisi de atâta lucru. Cu amândouă mâinile strângea cu sălbăticie beregata navajului, care, luat pe neaşteptate, încerca să scape din strânsoarea ei.

Metisa intervenind, Mercedes trebui să se depărteze şi să se dea bătută. Cu un brânci violent, Pedro o repezi făcând-o să se rostogolească la trei paşi în mijlocul sălii, apoi întorcându-se către Pepita:

— O frânghie, *pronto!*

Metisa se grăbi să ia dintr-un cui un lassou, strâns cu grijă.

— Repede, Pepita! S-o legăm buştean pe năpârca asta!

Cu puteri unite, tatăl şi fata izbutiră s-o lege. Cu greu, căci Mercedes se zvârcolea cu furie, muşcând şi zgâriindu-i pe potrivnicii ei.

În sfârşit, istovită de zbucium, fata rămase nemişcată. Nici nu ar fi fost în stare să se mişte. Funia cu care inamicii ei o legaseră îi pătrundea în carne.

Pedro şi tovarăşa lui se ridicară apoi, îndreptând pe cât mai mult cu putinţă dezordinea îmbrăcămintei lor.

— Ai avut o inspiraţie proastă, senorita, ca să ne ataci astfel, declară flegmatic navajul. Această mică încercare de rebeliune te va costa pur şi simplu libertatea. Te vom părăsi aci la hacienda şi când excelenţii noştri amici *los rurales* se vor dezmetici din somnul lor, vor avea plăcuta surpriză să te găsească şi să te recunoască. Le lăsăm bucuros premiul, să-l împartă între ei. Îl vor fi câştigat pe bună dreptate, mărturiseşte o şi tu!

Mercedes, gâfâia. Nu putea răspunde… Cu membrele îndurerate, scrâşnind de durere şi ciudă, înţelese într-adevăr, că totul era pierdut… Sforţările de necrezut pe care le desfăşurase ca să scape de cei care o chinuiau acum fără milă, oboselile pe care le îndurase, toate, toate astea, fuseseră cheltuite zadarnic.

Indianul se aşezase din nou la masă… Pepita şedea lângă el. Cu privirile strălucitoare de lăcomie, nu se mai sătura să tot plimbe între degetele ei oacheşe pietrele preţioase.

— Ia te uită tată, ce frumos e diamantul ăsta! Ce minune! Toate astea trebuie să preţuiască milioane de dolari!

— A dat peste noi mare pleaşcă! Niciodată nu mi s-a ivit „o afacere” mai fericită!

— Ci ne-ar fi putut crede, tată, că refugiindu-ne la Hacienda fără Nume ca să scăpăm de bănuielile poliţiei, o să ne procopsim cu aşa avere!

Metisa ar mai tot fi vorbit, dar taică-său o opri deodată cu un gest:

— Taci! Nu mai tot pălăvrăgi! Pune înapoi toate giuvaerurile în săculeţ. Ar fi imprudent să mai zăbovim prin locurile astea!

— *Los rurales* nu s-au trezit încă, padre, întâmpină fata. Ei tot au să mai doarmă când s-o ridica soarele de după munţi.

— Trebuie să ne folosim de acest scurt răgaz. Mă duc să împachetez câte ceva de-ale gurii… Tu vezi de cai…

Cu părere de rău, Pepita puse din nou în săculeţ bijuteriile, căci nu se mai sătura să le tot admire, apoi, după ce legă solid sforile baierelor, se întoarse spre tatăl ei:

— Unde să punem giuvaerurile?

— Ia-le cu tine… Ai să le pui în *alforjasul* calului pe care ai să-l alegi.

Strângând săculeţul la pieptul ei, frumoasa metisă ieşi. Cerul era tot foarte luminos. Cei cinci cai ai ruralesilor aşteptau la mică distantă, în faţa ruinelor. Zărind fata, ei rămaseră nemişcaţi, ciulind speriaţi urechile.

— Hai, hai, nu vă temeţi, *amigos!*

Înaintând cu grijă, Pepita alese două animale; trăgându-l pe cel dintâi de frâu, sta tocmai gata să vâre săculeţul cu bijuterii în buzunarul şeii, când, deodată se întoarse tresărind… Auzise un behăit aproape de tot de ea.

— Cabra!… Uitasem de tine! Recunoscându-şi stăpâna, capra albă, care rămăsese la o distanţă măricică de frica celor cinci cai, se apropia nu fără oarecare neîncredere.

— Ia vino încoace mititico… O să trebuiască să ne despărţim!

Vârând în grabă bijuteriile într-unul din buzunare, tânăra fată alergă spre capră.

— *Hay de mi!* Mai porţi încă colanul de flori sălbatice pe care ţi l-am împletit înainte de venirea senoritei, murmură ea cu voce foarte dulce, trecând o mână mângâietoare de-a lungul gâtului Cabrei, care se gudura pe lângă ea. Nu crezusem că te voi părăsi atât de repede… dar n-avem încotro…

Tânăra fată ar mai fi zăbovit lângă tovarăşa ei patrupedă, pe care n-o putea lua cu ea în nici un chip, când se ridică brusc, încruntând sprâncenele şi întinzând speriată urechea. I se părea că aude o voce de bărbat în direcţia locuinţei.

— Blestem! Nu-i cu putinţă! Visez! murmură ea trecându-şi mâna pe frunte.

Pepita rămase nemişcată timp de câteva secunde. Expresia de spaimă care se desemnase pe chipul ei se accentuă.

— Porfirio!.. Porfirio!… Ce s-o fi întâmplat oare?

Neliniştită de moarte, metisa se ridică depărtându-se de capră, care începuse din nou să behăie şi se apropia de ruinele haciendei. Uşa sălii celei mari desena un dreptunghi luminos în noapte.

Cu mii de precauţiuni tânăra fată continua să se apropie de prag. Se opri în două rânduri, cu inima bătând. Acum desluşea bine cuvintele pe care Porfirio le adresa tatălui ei.

— Credeai că mă dăduseşi gata? se auzea vocea aventurierului. E hai, măi abia începe jocul meu! Dacă fiică-ta n-ar fi fost atât de grăbită să se întoarcă la tine, ar fi avut desigur grijă să mă lege mai zdravăn… Această mică neglijenţă schimbă straşnic situaţiile noastre… N-o lua aşa de repede! Voiai să şi ştergi putina. E prea târziu acum! Hai, spune-mi repede unde ai pus giuvaerurile, dar repede!

Pepita, în clipa aceasta, putu cu greu să-şi

stăpânească un ţipăt de mânie. Îndrăznind să mai facă un pas în direcţia uşii, se aplecă uşor. Îi fu uşor atunci să zărească pe Porfirio care, cu revolverul în mână, sta pe ultima treaptă a scării pe care coborâse, ţinându-l la respect pe navajo, care ridicase jalnic mâinile.

Metisa îşi duse mâna la cingătoare... Socotea să scoată revolverul şi să-l răpună pe omul cu fularul violet, care intervenise într-un chip atât de neprevăzut. O sudoare rece îi îmbrobonă fruntea când îşi dădu seama că-şi uitase arma în culoar, înainte de a coborî. Atunci, după o scurtă şovăială, tânăra fată se trase înapoi şi ferindu-se de a stârni cel mai mic zgomot care să fi putut trezi atenţia aventurierului, se întoarse din nou, în fugă, spre locul unde aşteptau caii şi capra albă.

Capitolul 9
PORFIRIO DĂ CĂRŢILE PE FAŢĂ

Ocupaţi cum erau s-o aducă pe Mercedes la neputinţă de a le face vreun rău, navajul şi fiica lui nu se mai gândiseră la aventurier, pe care cele două femei îl răpuseseră şi-l legaseră. Dar abia ajunsese Pepita în sala cea mare, târând după ea pe fugară, că aventurierul şi începu să facă toate sforţările ca să scape de legăturile lui. Un timp, toate străduinţele lui de a-şi recăpăta libertatea; fură lipsite de succes, frânghiile îi pătrundeau cumplit în carne… Sudoarea îi şiroia pe obrazul ars de soare…

Totuşi, oricât de delicată se afirma situaţia lui, Porfirio nu deznădăjduia. Ochii lui, arşi de piperul pe care i-l aruncase metisa, îl făcea să mai sufere mult; înfruntând toată durerea de nedescris, se zvârcolea ca turbat în legăturile lui.

Timp de cinci minute, prizonierul se smuci cu-nverşunare. Când şi când oboseala îi ajungea atât de puternică încât trebuia să se oprească timp de câteva clipe, apoi, strângând din dinţi, se apuca din nou de lucru.

În sfârşit, sforţările necurmate ale aventurierului începură să dea roade. Unul din noduri cedă. Stăruind înainte cu răbdare, izbuti să-şi elibereze braţul drept, apoi, opintindu-se de zid făcu tot felul de mişcări ca să-şi elibereze şi celelalte membre.

Eliberarea picioarelor şi a braţului său stâng nu mai fu oarecum decât un joc pentru Porfirio. Scotocind apoi repede prin buzunare, scoase lampa electrică pe care

Pepita nu se gândise să i-o ia, atât fusese de grăbită să intre în sală ducând cu ea bijuteriile. Un ţăcănit uşor se auzi, o dungă luminoasă mătură podeaua culoarului.

Un zâmbet lumină atunci faţa încă umedă de lacrimi a aventurierului. Ochii lui, încă uşor marcaţi de dureroasa arsură a piperului, desluşiră vag revolverul pe care metisa îl uitase, aproape de tot de el… Întinse doar mâna şi-l luă.

— Nu mai e un minut de pierdut!…

Stingând din nou lampa, Porfirio se apropie de scară. Nu-i trebui mult timp ca s-o zărească pe Mercedes, care se zvârcolea pe jos în legăturile ei. Aproape de tot de fugară, indianul navajo, care-o trimesese pe fiică-sa să pregătească caii pentru fuga lor, vâra în nişte desagi merinde şi codri de mămăligă.

Cu nesfârşite precauţii, aventurierul îndrăzni să coboare primele trepte ale scării. Pedro stătea în clipa aceea cu spatele la el. Împrejurările îi erau prielnice. Doar Mercedes, care ridicase uşor capul, îl zărise.

Timp de câteva clipe, aventurierul se temu ca nu cumva prizoniera să nu-l trădeze, dar, dezamăgită şi dornică de a se răzbuna pe indian, ea nu rosti nici un cuvânt. O rază de speranţă strălucea în ochii ei. Fără îndoială că spera că noul venit nu va fi pentru ea un duşman tot atât de neîndurător ca şi indianul, care rămase nesimţitor faţă de rugile şi de ameninţările ei.

— Hai!… Mâinile sus, *amigo!*

Pedro tresări. Se aştepta atât de puţin la intervenţia aceasta furtunoasă! Întorcându-se, cu desagile pline de tot în mâini, îl zări pe Porfirio, care, ajuns acum în josul scării se îndrepta spre el ameninţându-l cu revolverul.

— Sus mâinile, ţi-am spus!

Navajul înţelese după tonul hotărât al noului venit că

nu va şovăi să tragă la cea mai mică mişcare suspectă din partea lui, astfel că se resemnă să i se supună…

Dezamăgirea şi uimirea lui Pedro nu cunoşteau margini. Se crezuse, definitiv în afară de orice primejdie şi iată că, chiar în momentul în care era gata să părăsească pentru totdeauna ruinele care-i serviseră de refugiu timp de câteva luni, un adversar pe care-l crezuse redus la neputinţă, îi încurcase planurile…

Un zâmbet ironic lumina chipul aventurierului pe care uluiala vecinului său îl înveselise la culme.

— Ei, *amigo!* începu el batjocoritor. Eşti cam grăbit pe cât se pare. Voiai să ne şi părăseşti şi-ţi îndopai desagile cu de-ale gurii! Dă-mi voie să te felicit! Pentru un orb ca tine, scoţi destul de bine lucrurile la capăt. Precum se pare, te pregăteai de o călătorie mai lunga.

— Du-te dracului! mormăi indianul, furios.

— Să mă duc dracului? Nicidecum! Mă simt foarte bine aici şi apoi, mai am nişte mici afaceri de reglat!… Constat că ai ţinut să-mi uşurezi sarcina şi ţin să-ţi mulţumesc din adâncul sufletului!

Spunând aceste cuvinte, aventurierul arătă pe prizonieră.

— I-ai luat bijuteriile, urmă el apoi. Unde sunt?

Pedro scutură furios din cap:

— Asta n-ai s-o afli niciodată, senior Porfirio.

— La ce bun să te încăpăţânezi? Acum partida e pierdută pentru tine. Credeai că mă dăduse gata? Ehei mai va… abia începe jocul pentru mine. Dacă fiică-ta nu s-ar fi grăbit să se-ntoarcă mai repede la tine, ar fi purtat de grijă să mă lege mai zdravăn. Această mică neglijenţă schimbă straşnic situaţiile noastre… N-o lua aşa repede. Voiai să ştergi putina? Acum e prea târziu. Hai, spune repede unde ai pus bijuteriile, dar repede!

Acestea erau vorbele pe care le auzise, de dincolo de uşă, fata indianului. Aventurierul era atât de ocupat să-l observe pe navajo, încât nu văzu faţa înspăimântată a Pepitei care se arătase timp de câteva clipe în uşa întredeschisă.

— Nu vrei să vorbeşti? N-ai decât. Fără îndoială că prizoniera va fi mai guralivă.

Cu arma mereu îndreptată asupra navajului, Porfirio se adresă lui Mercedes:

— Unde sunt bijuteriile?

Tânăra fată păru că şovăie timp de câteva clipe, apoi buzele i se întredeschiseră:

— Pepita a ieşit şi le-a luat cu ea, declară ea.

— *Cuerpo de Cristo!*

Aventurierul întorsese uşor capul în direcţia uşii. Mişcarea aceasta era cât p-aci să-i fie fatală. Profitând de aceste câteva clipe de neatenţie Pedro se năpusti asupra duşmanului său şi-i răsuci încheietura mânii drepte, astfel că îndreptă în altă direcţie arma care-l ameninţa. O detunătură… Gloanţele se înfipse în perete.

Se încinse îndată o luptă groaznică, corp la corp.

Sub ochii lui Mercedes neputincioasă, se năpustiră sălbatic unul asupra altuia. La începutul luptei, revolverul lui Porfirio căzuse la doi paşi de ei, aşa că fiecare din potrivnici se străduia întinzând mâna să-l apuce.

Pedro, a cărui mlădiere era foarte mare, se zvârcolea ca o şopârlă sub pumnul solid al aventurierului, luptând cu turbare să-şi recapete libertatea mişcărilor sale.

Porfirio scoase deodată un strigăt de furie:

— Câine blestemat!

Indianul îi pusese o piedică îndemânatică făcându-l

pe adversar să-şi piardă echilibrul. Acesta se ridică repede dar peste o clipă se prăbuşiră amândoi lângă masa, care se răsturnă. Tot mai disperat de rezistenţa ce i-o opunea navajul, Porfirio îl copleşea cu grindini de pumni, Pedro continua totuşi să-i ţie piept; într-o sforţare supremă, izbutise să pună mâna pe armă.

Pricepând primejdia şi încleştând atunci pumnul vrăjmaşului său, aventurierul se încorda să abată revolverul pe care indianul se căznea să-l îndrepte spre pieptul lui.

Un nou foc scăpă şi glonţul se înfipse într-o bârnă din tavan. Mercedes, îngrozită scoase un strigăt; dar aproape în aceeaşi clipă, Porfirio era în picioare, înainte ca indianul să fi avut timp să fi îndreptat spre el arma şi să fi apăsat încă odată pe trăgaci, el îi trase o lovitură grozavă în falcă.

Pedro se clătină. Rezemat de perete, încercă timp de câteva clipe să-şi păstreze echilibrul. Dar un irezistibil upercut al adversarului său îl făcu să se prăbuşească fără cunoştinţă pe jos.

Cu o lovitură bruscă de picior, aventurierul zbură revolverul cât colo. Apoi rămase o clipă nemişcat, gâfâind, ştergând cu dosul mânecii sudoarea şi sângele cu care-i era mânjită faţa.

Lupta fusese grea Porfirio nu fusese cruţat nici el de furiosul lui adversar; hainele-i erau sfâşiate, pumnii jupuiţi.

Cu toate acestea, omul cu fularul violet nu stătu mai multă vreme ca să-şi recapete răsuflarea şi să contemple corpul indianului, întins la picioarele lui. Ştia că din clipă în clipă Pedro îşi putea recăpăta luciditatea şi reîncepe lupta.

Îngenunche lângă învins şi băgând mâna repede în buzunar, scoase o pereche de cătuşe pe care le

petrecu cu grabă în jurul mâinilor indianului. Brăţările de fier se închiseră cu un zgomot surd.

— Bijuterii îţi râvnea inima? Ce ai căutat ai găsit!

Şi observând o frânghie care atârna în perete, Porfirio o luă şi legă cobză picioarele indianului.

— Acum, am să mă simt mai liniştit în privinţa ta, *amigo.* Cum sunt silit să lipsesc câteva momente de lângă tine ca să reglez unele socoteli cu drăguţa ta de fiică, măsurile acestea de prevedere erau absolut necesar ca să te-mpiedic să ştergi putina…

Indianul nu părea defel în stare să fugă în acest moment… Pumnii adversarului îi umflaseră grozav faţa. Sângele îi mai curgea din buzele crăpate şi din nas. Ochii, mereu închişi, aveau cearcăne vinete împrejur.

— Acum, mititico, vine răfuiala între noi doi!

Stăpânindu-şi istovirea ce o simţea, Porfirio se întoarse către prizonieră. Aceasta nu se mai zbătea. Cu faţa încruntată, ursuză, zăcea nemişcată la trei paşi de masa pe care cei doi luptători o răsturnaseră.

— Ştii unde a dus Pepita bijuteriile?

Fata stătu câteva clipe în cumpănă.

— Serviciu pentru serviciu, senior Porfirio, declară ea în sfârşit. Dacă vrei să ştii unde sunt bijuteriile, trebuie să mă eliberezi numaidecât!

— Să te liberez? Eu? Dar ce, am mâncat lauri? De ani de zile umblu după tine, de luni de zile mă zbat să te înşfac şi ai vrea, pentru o simplă informaţie, să-ţi redau libertatea! Prost mă mai cunoşti!

— Atunci, refuzi?

— Hotărât!

— Dacă-i aşa, nu spera să mă faci să scot o vorbă. N-o să ştii niciodată unde sunt bijuteriile.

— Cu atât mai rău!… Am să mă descurc în alt chip,

mititico! Deoarece ţii să-ţi agravezi cazul, n-ai decât! Ai să-ţi muşti degetele că ai tăcut... Dar, destulă vorbă. Blestemata de metisă poate în vremea asta să fugă. Am s-o constrâng eu să mărturisească unde-i comoara ce mi-a şterpelit-o adineauri.

O expresie de-ndoială trecu pe faţa captivei.

— Metisa e mai isteaţă ca un diavol. Primejdia nu o înspăimântă.

Mercedes ar mai fi vorbit multă vreme, dar vecinul ei, grăbit, părăsise sala. Afară, plimbă cu îngrijorare o privire primprejur.

Tropotul unei galopade îl smulse repede pe aventurier din contemplaţia lui.

— Mii de draci! A fugit!

Mai ţinând în mână revolverul ce avusese prevederea să-l ridice de jos înainte de a ieşi, Porfirio se repezi spre locul unde *ruralesii* îşi lăsaseră caii. Ochind un armăsar care păştea paşnic, îl încalecă, apoi, chinuind nemilos cu pintenii coastele nobilului animal, se năpusti în galop spre potecă...

În lumina lunii, călăreţul putea acum desluşi silueta unui cal roib care se depărta în goană.

De şeaua calului lui Porfirio atârna un lassou. Aventurierul îl apucă repede. Cunoscând îndeajuns greutăţile locurilor, îşi putea uşor închipui că fugara se va vedea nevoită s-o încetinească mult în momentul când va intra pe brână.

Deja Porfirio putea constata că distanţa între el şi calul roib scădea. Ba acesta încurajat se opri de tot. Atunci, sărind jos, cu lasso-ul în mână, călăreţul se îndreptă spre el.

— Afurisit lucru! bombăni el. Unde dracu e metisa?

Într-adevăr, apropiindu-se de animal, Porfirio se putea încredinţa că nu era călărit de nimeni. Trase o

înjurătură.

— Pricep acum tot! A fost numai o viclenie ca să mă îndepărteze şi să mă arunce pe-o urmă greşită!… În vreme ce eu porneam ca un nătărău, diavoliţa asta avea să aibă tot timpul ca să se ducă să-şi elibereze părintele şi să puie la loc sigur bijuteriile furate!

Se aruncă iar pe armăsarul lui şi, făcând cale întoarsă, Porfirio ajunse în mai puţin de zece minute iar la ruine. Sărind jos, se apropie cu revolverul în mână de uşă.

Putu constata peste o clipă că temerile lui nu era întemeiate. Prizonierul, tot leşinat, zăcea tot în locul unde-l lăsase; cât despre Mercedes nici ea nu se clintise. Doar privirile ei ironice, îl ţinteau pe Porfirio. Fără-ndoială, ea se bucura de ciuda adâncă a aventurierului.

— Comedia aceasta a durat prea mult! mormăi călăreţul întorcându-se către fugară. Odată pentru totdeauna vrei să-mi spui unde sunt bijuteriile?

— Cum vrei să-ţi pot spune? Eu la mine nu le am!

— Îţi repet: ia aminte! Îţi agravezi grozav cazul tău!

— De vreme ce eşti un copoi atât de isteţ, senior Porfirio, de ce nu cauţi singur? Ai un nas admirabil! Mă mir că nu le-ai adulmecat încă. Tot ce-ţi pot spune e că diavoliţa nu s-a mai întors acasă. Dacă vrei s-o găseşti, lucrează repede. E o mare pişicheră.

Tot mai înciudat, Porfirio ieşi: Vreme multă dădu târcoale ruinelor, fără folos.

Cu toate acestea, tot urmându-şi cercetările, el putu constata că şi calul său şi al fugarei, cât şi ceilalţi cai se găseau toţi în apropierea ruinelor şi gârliţei. Asta îl făcea să creadă că aceea pe care o căuta nu încercase să se depărteze. Fără doar şi poate se ascundea pe undeva, pe după stâncile numeroase ale locului.

Deodată un behăit îl făcu să tresară.

Aventurierul se ghemui jos, ţinându-şi răsuflarea, apoi după ce mai aşteptă o clipă, se hotărî să se furişeze spre dreapta.

Un nou behăit, însoţit de un foşnet de frunze se mai auzi după alte trei minute şi Porfirio putu desluşi o formă albă care se desprindea dintre tufişurile de ferigă ce creşteau nenumărate printre zidurile groase ale stâncilor.

Tot mai încredinţat că se află pe calea cea bună, aventurierul mai făcu vreo zece paşi. Întinzând mâna, se pregătea să apuce capra, care se oprise ia o mică depărtare, când un fâşâit nefiresc îl făcu să se-ntoarcă subit.

— Ei ce-o fi asta?

La mai puţin de zece metri de locul unde ajunsese, Porfirio zări în sfârşit o siluetă pe care o recunoscu de la prima aruncătură de ochi. Era Pepita, care, ivindu-se de după un desiş, se repezi în fugă printre stânci încercând să-i scape.

— Acu-i acu, fetiţo! De astă dată nu-mi mai scapi!

Dorinţa de a o birui pe metisa asta vicleană care juca de atâta vreme, insuflă aventurierului o energie nouă. Dominând slăbiciunea pe care-o resimţea, începu să alerge ca un nebun, făcând sforţări ca s-o ajungă pe fugara care, nespus de agilă, ţâşnea ca o şopârlă prin desişuri.

În câteva rânduri, Porfirio trebui totuşi să se oprească mormăind. Bălăriile întocmai ca nişte reptile, îi înconjurau picioarele, riscând să-l facă să cadă şi întârziind considerabil avansul pe care-l avea. Un timp oarecare, i se păru că tânăra fată o să-i scape. O vedea uneori ivindu-se la vreo treizeci de paşi, de el, ca o nălucă în lumina lunii, apoi reluându-şi goana nebună.

— Opreşte-te, diavoliţo! Opreşte-te, că de nu trag!…

În două rânduri, aventurierul îşi descărcă arma, fără să ţintească, sperând că o va intimida pe fugară. Dar ea continua să alerge de-a lungul punţii stâncoase cu riscul să-şi frângă gâtul…

Acum Pepita se aventura pe un teren extrem de greu. Pietrele ascuţite îi tăiau cu cruzime talpa piciorului şi-i sfâşiau mâinile. Totuşi, ea se depărta mereu. Părul ei lung flutura în vânt. Adesea întorcea capul, sperând că urmăritorul ei, mai puţin familiarizat cu regiunea aceasta sălbatică, va şovăi dacă s-o mai urmărească. Dar Porfirio, stăruitor, înainta mereu. Se părea chiar a fi câştigat teren.

Timp de trei minute încă fiica navajului continuă să alerge pe pantă. Faleza aproape dreaptă, cobora colţuroasă. Cu curaj, fugara îşi da drumul s-alunece, agăţându-se cum putea de ciocurile ieşiturilor. Uneori chiar, se pomenea balansându-se deasupra vidului şi adversarul ei se putea teme să n-o vadă rostogolindu-se în fundul prăpastiei; apoi, nespus de agilă cum era, ea sărea pe o platformă vecină, reluând contactul cu pământul şi începând să coboare din nou.

Pepita tot mai speră să scape de neînduratul ei urmăritor; totuşi, cu cât se depărta mai mult, cu atât i se întuneca faţa, constatând că greutăţile terenului nu izbuteau totuşi să-l descurajeze pe aventurier.

Curând chiar, metisa trebui să se oprească. Îi scăpă un strigăt de ciudă. Prăpastia se deschidea la doi paşi dinaintea ei. Orice retragere îi era tăiată. Înainte de cinci minute, cel de care dorea atât să scape, avea s-o ajungă…

Un fulger scăpară din ochii Pepitei. Mâna ei nervoasă se îndreptă spre cingătoare. Apucă pumnalul de care nu se despărţea niciodată, apoi, sprijinindu-se cu curaj

de peretele falezei. Aşteptă reţinându-şi respiraţia, făcându-se mică de tot şi sperând că Porfirio va face cale întoarsă.

Dar obstacolele de tot felul nu-l descurajau câtuşi de puţin pe îndârjitul urmăritor. Continua să sară din stâncă în stâncă, fără să-i pese de ameţeală. Scosese un strigăt de bucurie constatând că tânăra fată, neînstare să meargă mai departe, era ca şi în mâinile lui.

— Hai! Predă-te! Vezi doar bine că nu mai ai încotro!

— Niciodată!

Pepita rămăsese nemişcată, întocmai ca o statuie, strângând mereu pumnalul în mâna ei crispata.

— Opreşte-te! Totul e în zadar! Orice retragere îţi e tăiată!

Metisa nu răspunse. Timp de câteva clipe ea se ghemui, încordată toată, apoi brusc, braţul ei se destinse. Repezise pumnalul în direcţia aventurierului, a cărui siluetă se desprindea nedesluşit lângă o stâncă albă învecinată.

— Viperă!...

Porfirio se aplecase brusc. Nu fu însă destul de repede ca să evite arma, care i se înfipse în braţul stâng.

Durerea pe care o resimţi în clipa aceasta fu atât de puternică încât era cât p-aci să-şi piardă echilibrul, dar apoi, smulgând curajos arma care-i pătrunsese adânc în carne, se năpusti spre fugară, fără ca să se sinchisească de sângele care-i curgea abundent de-a lungul mânecii.

Pepita voi să evite ca inamicul s-o ajungă. Trăgându-se înapoi cu un pas, părea a nu şovăi să se arunce în prăpastie, când îl simţi deodată pe aventurier înhăţând-o vajnic de bluză.

— Ha! Am pus în sfârşit mâna pe tine, ticăloaso!

Furioasă, fiica navajului începu să se zbată... Bluza i se sfâşia... Întorcându-se brusc, muşcă pe agresorul ei cu cruzime, fără ca să izbutească totuşi să-i scape.

— Sunt pierdută, gâfâi ea, dar ai să mori şi tu, câine!

Şi cum metisa făcea sforţări ca să-şi atragă duşmanul pe marginea platformei şi să-l târască după ea în prăpastie, Porfirio văzând primejdia ce-l paşte, nu mai şovăi şi se hotărî să se folosească de mijloacele cele tari. Cu mâna dreaptă o strânse de gât pe fugară şi o respinse cu atâta violenţă încât capul i se izbi de stâncă. Scoţând un răget de durere, fiica navajului căzu jos, doborâtă. Ar fi căzut în prăpastie dacă adversarul ei n-ar fi reţinut-o.

— Acum nu-mi scapi!

Metisa nu mai încercă să reziste. Lovitura fusese atât de puternică încât îşi pierduse cunoştinţa. Sângele care-i curgea prin părul des, şiroia de-a lungul obrazului frumos.

Porfirio îşi dădu repede seama de gravitatea stării fugarei. Un moment, se opri, gâfâind, istovit de sforţarea pe care o făcuse. Braţul stâng, rănit îi atârna neputincios şi-l făcea să sufere cumplit. Sângele îi curgea mereu de-a lungul mânecii.

— Haide, îşi spuse el singur. O ultimă sforţare, băiete!

Ridicând nu fără greutate trupul neînsufleţit al Pepitei, Porfiro şi-l încărcă pe umeri, apoi, cramponându-se cu mâna lui liberă de stâncile vecine, începu să facă drumul înapoi, spre ruine...

În câteva rânduri aventurierului i se păru că va fi silit să renunţe de a duce până la capăt încercarea. Slăbit de rană, înainta, întocmai ca un automat. De şapte ori trebui să depună jos lângă el pe stânci trupul nemişcat

al metisei înainte de a porni din nou la drum…

În sfârşit, după o oră de sforţări, Porfirio ajunse la ruine. Reunind ultimele forţe care-i mai rămăseseră, trecu pragul haciendei, apoi după ce-o depuse pe Pepita pe culcuşul de paie, se lăsă şi el să cadă pe o laviţă, gâfâind.

Cât timp rămăsese oare aventurierul astfel? I-ar fi venit greu să spună… Hemoragia se oprise şi sângele se închega de-a lungul mânecii. Când se smulse din toropeală, luminile sidefii ale zorilor păleau la orizont şi vârfurile munţilor învecinaţi apăreau, înconjuraţi de un uşor văl de negură ce se lăsase peste noapte.

Trecându-şi mâna peste frunte, Porfirio privi în juru-i. Braţul rănit părea amorţit. Metisa sta tot nemişcată pe locul unde o depusese. Istovită de oboseală şi de emoţie Mercedes nu mai încercase să se descotorosească de legăturile ei şi adormise şi ea adânc. Doar Pedro îşi revenise în fire. Multiplicând fără întrerupere sforţările, se îndârjea a căuta să se elibereze de cătuşe, dar învingătorul lui ştiuse să ia precauţiuni sigure; brăţările de oţel ţineau bine.

Ridicându-se cu greu, aventurierul se îndreptă spre dulap. Timp de câteva clipe scotoci prin rafturile pline de praf. O exclamaţie de satisfacţie îi scăpă în sfârşit. Descoperise o sticlă plină pe jumătate de aguardiente.

— O duşcă, două, o să-mi mai redea puterile! oftă el. Simt grozavă nevoie!

Ducând sticla la gură, Porfirio înghiţi cu deliciu câteva sorbituri de alcool. Se simţi îndată mai bine. O roşeaţă uşoară îi coloră pometţii obrajilor.

„Dios mio! Mă simt mai bine. Parcă reînviez!”

Smulgându-şi o bucată din cămaşă, aventurierul îşi văzu de rană, pansând-o şi bandajând-o. Se putu încredinţa că, deşi pumnalul metisei pătrunsese adânc

în carne, rana nu prezenta nici o gravitate.

— O să-mi rămână o cicatrice frumoasa în amintirea aventurii mele la Hacienda fără Nume şi atâta tot! murmură el ridicând capul.

Cei doi rurales mai dormeau încă adânc într-un colţ. Toate încercările lui Porfirio ca să-i trezească din toropeală, căci avea acum nevoie de ajutorul lor, rămaseră zadarnice.

— La urma urmelor să văd ce pot face şi singur. Să-i ia naiba pe adormiţii ăştia.

Să ne ocupăm acum de mititica şi de giuvaieruri.

Fără ca să-i pese de înjurăturile şi de blestemele Navajului care se zvârcolea în cătuşele lui, Porfirio se apropie de metisă, apoi, îngenunchind lângă ea îi apucă mâna care atârna inertă.

— Ai omorât-o, câine! strigă Indianul.

— N-ai nici grijă, *amigo!* E numai ameţită. Dacă nu-şi făcea de cap şi-ar fi putut evita aceasta mică neplăcere; în disperare de cauză, a trebuit să mă hotărăsc s-o ameţesc. Dacă aş fi şovăit, am fi făcut amândoi o tumbă minunată în fundul prăpastiei şi vulturii pleşuvi s-ar ospăta acum din cadavrele noastre!

Aventurierul se întrerupse brusc… Privirile i se opriseră asupra săculeţului de piele pe care metisa îl mai avea la cingătoare.

— Bijuteriile! Nici nu mă mai gândeam la asta.

La început, metisa, care se pregătea să fugă cu tatăl ei, ascunsese bijuteriile într-un buzunar al şeii, apoi, constatând întoarcerea lui Porfirio, nu mai avu decât un gând: să puie la loc sigur roadele jafului ei şi să scape cu orice preţ de urmăririle aventurierului.

Ca să câştige timp, vicleana fată de indian dusese atunci unul din cai înspre potecă; se ştie cu câtă

uşurinţă zvăpăiată se lăsase prins în cursă Porfirio repezindu-se în urmărirea lui. Diversiunea aceasta îngăduise Pepitei să câştige un bun sfert de oră. Ducând cu ea săculeţul cel preţios, se depărtase în grabă, însoţită de Cabra în direcţia opusă celeia pe care apucase adversarul ei.

Poate că Porfirio n-ar fi izbutit s-o regăsească pe fugară, dacă la un moment dat behăitul caprei albe nu o trăda. Văzând pe adversarul ei venind de-a dreptul spre ascunzătoarea ei, metisa se înfricoşă şi o luă la goană cât o ţineau picioarele. Porfirio îi zărise silueta în lună şi urmărirea se sfârşise în paguba îndrăzneţei fete.

Aventurierul se aplecă repede şi desfăcu legăturile săculeţului, apoi îi răsturnă pe masă conţinutul. Bijuterii, inele şi pietre preţioase nenumărate între care şi faimosul rubin pe care Mercedes îl făgăduise Pepitei, scânteiau toate pe scândura mesei. Dar zadarnic căută Porfirio colierul de perle… Dispăruse ca prin mister…

Capitolul 10
TRIUMFUL LUI PORFIRIO

Aventurierul, surprins, mai vârî odată mâna înfrigurată în săculeţ, ca să se încredinţeze că nu se înşelase… De colier, nici urmă! Nemaiştiind ce să creadă, era gata să caute prin cingătoarea metisei, când aceasta din urmă lăsă să-i scape un oftat uşor. Pleoapele i se întredeschiseră şi privirile întunecate se aţintiră asupra duşmanului ei, cu o nespusă expresie de spaimă:

— Nu-i cu putinţă! murmură ea cu glas scăzut.

— Ba da! Sunt chiar eu, şerpoaico… M-ai adus într-un hal destul de prost, dar slavă Domnului, mă mai simt în stare să te ajut şi pe tine.

Întinzând mâna, aventurierul apucă un urcior cu apă, apoi întorcându-se spre vecina lui începu să-i scalde fruntea. Nemişcată, metisa îl lăsă, scoţând din când în când câte un geamăt uşor.

Timp de zece minute, Porfirio uitând propria lui stare de istovire, dădu ajutor Pepitei…

— Lovitura a fost straşnică fetiţo; era cât p-aci să dai ortu… Dar fii pe pace! Peste câteva zile n-ai să mai ai nici pe dracu. De altminteri ai să ai tot răgazul să te refaci la închisoarea din Salinas!

— La închisoarea din Salinas?

Fizionomia tinerei fete exprima în momentul acesta o spaimă de nedescris.

— Ei, doar nu te aşteptai ca stăpânirea să-ţi acorde o distincţie onorifică pentru că ai fost prinsă în flagrant delict de furt? obiectă zâmbind aventurierul. Tatăl tău

şi tu aveţi de dat socoteli justiţiei pentru multe şi multe.

— Padre! Unde e padre?

Metisa se ridicase deodată în capul oaselor. După ce privi în jurul ei nu-şi putu reţine un gest de mânie zărind legat buştean pe navajo care se astâmpărase în sfârşit după ce înţelesese inutilitatea zvârcolelilor sale.

— Vezi bine acum, că nu-ţi mai foloseşte la nimic să mai faci pe şireata, reluă Porfirio, căruia nu-i scăpase emoţia vecinei sale. Am pus stăpânire pe bijuteriile şi pietrele preţioase pe care le-ai furat. Totuşi am să-ţi mai pun o întrebare… Ce ai făcut cu colierul de perle?

Pepita tăcu timp de câteva clipe schimbând o privire repede cu navajul care o privea şi el acum, apoi un zâmbet uşor îi lumină chipul:

— Deoarece eşti atât de dibaci, senior Porfirio, caută-l chiar d-ta, spuse ea în sfârşit… Fără-ndoială că ai să izbuteşti să-l găseşti.

— N-am timp de pierdut! Ai să-mi spui numaidecât unde ai ascuns colierul de perle!

Cu toate ameninţările lui Porfirio. Metisa se închise într-o muţenie sălbatecă, părând că se bucură de exasperarea în care se afla biruitorul ei.

Porfirio şi-ar mai fi reînnoit odată întrebările, când deodată, o voce bărbătească se auzi în direcţia scării silindu-l să întoarcă capul.

— Blestemata asta doar n-o să-l ia cu ea în iad! Căci am hotărât să-i închei zilele…

O siluetă se ivi la intrarea pivniţei. Porfirio recunoscu cu uşurinţă pe şeful *ruralesilor* care, cu faţa congestionată, cu hainele pline de praf şi de păienjeniş, se smulsese în sfârşit din somnul lui adânc.

— Lasă, n-ai nici o grijă alferez. În timp ce dormeai cu pumnii strânşi iar oamenii d-tale îţi imitau exemplul,

eu am putut face bună treabă.

Interpelatul, al cărui mers nu părea încă foarte sigur, schiţă câţiva paşi în zig-zag. Privirile lui întârziau bănuitoare asupra aventurierului care-i adresase cuvântul.

— Ei, ia te uită! exclamă el în sfârşit. Păi e Porfirio Benavente, poliţistul pornit în urmărirea hoaţei, Mercedes Salazar, care a izbutit să ne scape până acum.

— Cred că s-a isprăvit şi cu escapadele ticăloasei asteia, întâmpină Porfirio arătând pe prizonieră, care tocmai se trezise şi care-şi plimba ca uluită privirile în juru-i, întrebându-se dacă nu era cumva jocul unei halucinaţii.

Alferezul îşi trecu mâna peste frunte. Îi venea greu să creadă în realitatea faptelor.

— Mercedes Salazar arestată! Îmi vine a crede că visez! Dar cum ai izbutit?…

— Ei Doamne, n-a fost tocmai uşor, dar după rezultatele obţinute nu regret greutăţile îndurate.

Şeful *ruralesilor* se aşezaseră pe o laviţă.

— Dar pe Pedro de ce l-ai arestat?

— Pedro şi fiica sa sunt şi ei prizonierii mei, răspunse… Demult speram să-i prind asupra faptului. Acum nu vor mai putea tăgădui.

— Dar bine, eu credeam că navajul e orb.

— Fii sigur că are ochii mai buni ca d-ta, alferez! Orbirea lui nu era decât un vicleşug, ca să ne poată induce mai uşor în eroare. Te-ai lăsat prins în cursă.

— Şi a bătut joc de mine! mormăi alferezul. Dar cum de ai venit la hacienda asta?

— V-am luat-o cu mult înainte, Alferez.

— Ne-ai luat-o înainte? Dar atunci, te-ai ascuns?

— Îi cerusem lui Pedro şi fiică-sii să nu vă

pomenească nimic de prezenţa mea. Trebuie să-i felicit în privinţa asta, căci au păstrat cea mai desăvârşită discreţie..

— Totuşi, dacă ne uneam sforţările n-am fi putut înlătura toate complicaţiile acestea supărătoare?

— Sunt întru totul de părerea d-tale, alferez: totuşi, deşi urmăream aceeaşi pradă, făceam partidă aparte. Unindu-mă cu voi, ar fi trebuit să părăsesc orice speranţă de a pune mâna pe premiul făgăduit pentru prinderea lui Mercedes Salazar. Acum îmi va fi acordat fără de nici o contestaţie posibilă. E tot ce doream făcând pe „cavalerul izolat” şi vezi că manevra mea n-a ieşit prea rău.

Alferezul îşi muşcă buzele. Îi era tare ciudă că se vedea întrecut de rivalul său, care, singur de tot, izbutise să facă prizonieri pe hoaţa de bijuterii pe falsul orb şi pe fiica sa.

Totuşi, alferezul ascunse repede dureroasa lui dezamăgire. Silindu-se să zâmbească, zâmbet care semăna mai mult cu o schimonositură se ridică şi se îndreptă spre cei doi *rurales* care mai zăceau întinşi pe jos:

— Hai, netrebnicilor! În picioare!

Zgâlţâiţi straşnic şi dăruiţi cu câteva lovituri de picioare, cei doi bărbaţi se ridicară mormăind şi frecându-şi cu pumnii pleoapele îngreuiate de somn.

— Ce se petrece?

— Unde suntem?

— Sus! În picioare, că de nu vă trântesc la carceră, când vom ajunge la Salinas!

Efectul acestei ameninţări nu se lăsă aşteptat. Cei doi bărbaţi se ridicară repede pe când alferezul se întorcea spre intrarea pivniţei unde apăruseră două siluete:

— Hai, apropiaţi-vă! Domingo! Leon!

Cu capul butuc, cu mersul şovăitor cei interpelaţi încercară câţiva paşi. Cu ochii măriţi de uimire îi contemplau pe Mercedes şi pe indianul navajo.

Profitând de faptul că atenţia vecinului ei se îndreptase într-altă parte, Pepita se ridicase. Dar pe când încerca o mişcare de retragere în direcţia uşii, simţi o mână încleştându-i-se în jurul braţului.

— Domol fetiţo, prea eşti grăbită! Stai frumos aici! Îţi închipui cumva că o să te lăsăm să pleci aşa, singură singurică? Fii încredinţată că ţinem cu tot dinadinsul să te însoţim la Salinas, dar, înainte de toate, ştii foarte bine e că am a-ţi cere o informaţie.

— N-am ce să-ţi spun!

— Unde-i colierul de perle?

Degetele poliţistului strângeau tot mai tare braţul fetei care nu se putu opri să nu strige:

— Mă doare, senior Porfirio!

— Ce ai făcut cu colierul? Hai răspunde!

Trudă zadarnică. Oricât şi-ar fi înmulţit poliţistul ameninţările, metisa nu-şi părăsea muţenia ei încăpăţânată.

— Să stăruia atât? declară atunci alferezul ridicând din umeri, vipera asta tot n-are să spună nimic!

— Ducă-se dracului!

Pierzând nădejdea că va mai putea obţine cea mai mică desluşire de la prizonieră, Porfirio îi puse şi ei cătuşe la mâini, apoi, adresându-se lui Leon care aştepta lângă el:

— Poartă de grijă ca blestemata asta să nu ne scape.

— Fiţi fără de grijă, senior Porfirio, am să fiu cu ochii în zece!

— Iar voi, urmă poliţistul, adresându-se celorlalţi *rurales,* supravegheaţi-i cu atenţie pe indian şi pe

Mercedes!

Jandarmii abia aşteptau un prilej de a îndrepta pozna pe care o făcuseră la începutul nopţii, aşa încât cei trei prizonieri care speraseră că va veni un moment când vor putea s-o şteargă de sub ochii paznicilor lor, fură nevoiţi să lepede orice speranţă.

Porfirio se aşezare lângă alferez, după ce vărsase pe masă toate giuvaerurile din sac, scosese din buzunarul interior al hainei lui un portofel înţesat cu hârtii şi acte; în sfârşit, alegând o foaie de hârtie împăturită cu grijă în patru, o întinse înaintea lui.

— Iată lista giuvaierurilor furate de Mercedes Salazar!… declară el. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, să facem chiar acum inventarul.

— Cum doreşti, senior Porfirio.

Timp de câteva minute, cei doi se ocupară cu inspectarea giuvaerurilor:

— Rubinul acesta a fost furat hacienda del Parroquio de la senora Malverde…

— Inelul şi pietrele acestea au fost furate la balul Independenţei, în cursul căruia super-faimoasa Mercedes Salazar n-a pregetat să despoaie, sub ameninţarea revolverului, invitaţii de tot ce aveau preţios la ei.

— Mai rar atâta dibăcie la o hoaţă! Ştie atât de bine englezeşte încât s-a putut strecura în înalta societate americană din Mexico, unde a făcut numeroase victime. Ce de-a plângeri s-au mai îngrămădit la consulat în timpul ultimelor lunii.

— Dar cerceii aceştia?

— Sunt ai senoritei Delgada! Au dispărut din cabina vedetei în decembrie trecut.

Giuvaierurile şi nestematele din săculeţ fură examinate una câte una de poliţist şi de alferez.

— Sunt aici avuţii de sute de mii de dolari! declară în cele din urmă alferezul. Când mă gândesc că daca n-ai fi intervenit d-ta atât de energic, ticăloasa asta ar fi reuşit să treacă în California cu comoara ei şi să scape definitiv de urmărirea poliţiei.

— Fii pe pace! Cred că isprava asta a fost ultima din lungul şir al loviturilor de maestru ale banditei.

Porfirio însă clătină posomorât din cap.

— Dar ce ai? întrebă şeful jandarmilor rurali, mirat de expresia de descurajare care se zugrăvise pe chipul tovarăşului său. Ar trebui să fii cât se poate de mulţumit.

— Am, că ne lipseşte tocmai piesa cea mai frumoasă! Colierul de perle al lui Lady Smith care fusese furat luna trecută la hotelul Ambasador din Mexico. Cine ştie unde l-o fi ascuns Pepita…

De pe paiele pe care era întinsă, metisa auzise ultimele cuvinte ale biruitorului. Ochii îi luciră batjocoritor.

Dar atitudinea ironică a fiicei navajului nu ţinu mult. Un behăit răsună lângă uşă.

Cei din sală întoarseră capul în aceeaşi vreme. Privirile toate se aţintiră tocmai supra caprei albe care se ivise în prag.

— *Atras!* Capra… *Atras!*

Pepita se ridicase deodată. Agitând amândouă mâinile ei încătuşate făcea sforţări să gonească animalul. Capra şi făcuse stânga împrejur, când Porfirio, uimit de stăruinţele pe care le punea metisa ca să-şi îndepărteze tovarăşa patrupedă se îndreptă spre uşă.

— Ce faci? întrebă alferezul uimit.

Poliţistul nu răspunse… Capra, speriată începu să alerge.

În trei minute, Porfirio o prinse. Capra voia tocmai să facă un salt, când poliţistul întinzând mâna, o apucă de colanul împletit din frunze şi flori pe care i-l făcuse metisa.

Animalul se zbătu atunci atât de violent încât colanul înflorit se rupse şi pe iarbă căzu un lucru lucitor, ascuns între zgardă şi gâtul caprei.

— Colierul de perle.

Poliţistul lăsă capra să scape şi s-o zbughească spre tufişurile vecine, iar el îngenunche şi ridică preţiosul giuvaer. Nu încăpea nici o îndoială, era într-adevăr colierul lui Lady Smith…

Porfirio înţelese numaidecât cu ce prilej fusese ascuns la gâtul caprei colierul furat. Pepita, fugărită de poliţist care-i dăduse de urmă, se grăbise să ascundă cea mai frumoasă dintre bijuteriile pe care le conţinea săculeţul, sub florile bine împletite. Spera că în caz că săculeţul ar cădea în mâinile urmăritorului ei, ea ar putea scăpa măcar cu prada aceasta, care tot reprezenta o avere.

— Ei, senior Porfirio! Ce faci acolo?

Nerăbdător, şeful *„ruralilor”* se hotărî sa vină să vadă de ce întârzia poliţistul, pe care-l vedea îngenunchiat în iarbă. Deschise ochi mari când Porfirio se întoarse cu faţa la el arătându-i preţioasa lui descoperire.

— Nu se poate! Colierul lui Lady Smith?

— Orice eroare e exclusă.

— Dar cum l-ai găsit?

Un zâmbet de triumf lumină chipul aspru al lui Porfirio.

— Există o Providenţă şi pentru detectivi, senior alferez! Tocmai în clipa în care deznădăjduisem complet, ne-a venit în vizită capra albă. Dându-şi seama că astfel s-ar putea să descoperim unde era

colierul, metisa s-a străduit din răsputeri s-o sperie. Insistenţa cu care gonea animalul mi s-a părut suspectă. Am vrut să examinez capra mai de aproape. Şi precum vezi am avut o inspiraţie bună.

Alferezul nu se putu reţine să nu-şi manifesteze zgomotos bucuria pe care i-o producea succesul detectivului.

— Minunat! Norocul te favorizează, senor Porfirio. Proprietarii bijuteriilor furate şi mai cu seamă Lady Smith au făgăduit premii din cele mai ispititoare celor care i-ar pune iar în posesia bogăţiilor lor.

— Fii fără grijă, senor alferez, nici d-ta, nici oameni d-tale nu veţi fi uitaţi în această distribuţie. Vom împărţi… Eu unul, mă mulţumesc cu premiul făgăduit pentru capturarea lui Mercedes Salazar. O urmăresc de mult şi n-aveam ambiţie mai mare decât s-o prind pe ea.

— N-am făcut nimic ca să te ajutăm, senor Porfirio, obiectă şeful jandarmilor. Dormeau duşi… afurisitul ăla de narcotic…

— Dă-l dracului de narcotic, alferez! Aţi fost şi voi de folos şi apoi, ştii proverbul..

— Care proverb?

— Norocul te calcă în somn!

Şi cei doi pufniră în râs, fericiţi că-şi îndepliniseră misiunea.

După o oră, după ce încălecaseră pe cai, încadrându-i cu grijă pe cei trei preţioşi prizonieri ai lor, care făceau nişte mutre jalnice, cei cinci rurales şi Porfirio se îndreptară spre Salinas, părăsind Hacienda fără Nume, unde trăiseră o aventură din cele mai tulburătoare… De acum încolo duhurile rele puteau stăpâni în pace sinistrele ruine… Indianul şi fiica lui, care le speriaseră pe câteva vreme liniştea, n-aveau să

se mai întoarcă. Părăginirea şi tăcerea dătătoare de fiori aveau să pună din nou stăpânire pe tragicul lăcaş...

SFÂRŞIT

CUPRINS

